

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXIX. leto • 2019

4

*Bog se prevzetnim upira,
ponižnim pa daje milost.*

Jk 4,6

Kazalo

- 4 Duhovni pogledi
- 8 Papež Frančišek Frančiškovicim
- 12 Svetopisemske ikone
- 14 Luč svete Klare
- 16 Pogovor
- 21 Brezmadežna
- 24 Biseri molitve
- 26 Frančiškov svetni red
- 28 Med minoriti
- 34 Utrinki iz Assisija
- 36 Otroci med nami
- 37 Reportaža
- 41 Utrip življenja
- 43 Iz Frančiškovih revij
- 44 Obvestila

Naslovnica: Teško je najti prave besede za razlago pomena milosti, kot se ne da ujeti sončnih žarkov v uboge človeške dlani. Kar pridejo in jih ogrejejo. Tako kot milost razvname in omeči človeško srce. Razjasni temine srca. Daje pravo vero, trdno upanje, popolno ljubezen ...

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin

Gašparič, p. Igor Salmič, prov. minister, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, Eva Strajnar, p. Janez Šamperl, p. Damjan Tikvič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, prov. minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Jure Tikvič, Roman Lenassi, Tonček Horvat, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

O milosti

Ali ste že obiskali Sikstinsko kapelo v vatikanskih muzejih? Če ste imeli srečo, da v tistem trenutku niste naleteli na nepregledno množico fotografirajočih turistov, ste lahko s pogledom proti stropu občudovali Michelangelovo mojstrovino, ki prikazuje prizore stvarjenja sveta. Posebej navdihujoča je upodobitev stvarjenja človeka. Na eni strani je Bog, ki proti človeku iztegne roko, kot bi ga hotel obdariti; na drugi strani pa je Adam, ki prav tako z odprto roko sprejema ta dar. A če smo pozorni, vidimo, da se Božji in človeški prst ne dotikata. Zakaj ne? Nekateri teologi razlagajo, da je s tem človeku omogočena popolna svoboda: Bog išče stik s človekom, se mu ponuja, a se nikoli ne vsiljuje. Bog ima človeka tako rad, da mu pusti svobodo do te mere, da ga isti človek, ki ga je On ustvaril, lahko tudi zavrne. Adam oziroma človek se mora svobodno odločiti, ali želi sprejeti ta dar, zato mora še iztegniti prst. Vse opisano bi lahko povzeli v dve besedi: Božja milost na eni in človekova svoboda na drugi strani.

Verjetno nam gre beseda »svoboda« zlahka z jezika, saj jo pogosto slišimo na televiziji, radiu, v parlamentu, debatah, celo v razgovorih s prijatelji. Malo manj dostopna je beseda »milost«, deluje nam zelo tuje in je povsem verjetno ni na seznamu približno 2000 besed, ki jih uporabljamo v vsakdanjem govoru.

Je pa zanimivo, da je izraz »milost« zelo prisoten v Svetem pismu, predvsem v Novi zavezi. Pojavlja se na 150 mestih, samo v delih apostola Pavla več kot devetdesetkrat. Kaj pravzaprav pomeni »milost«? Grška beseda charis nosi v sebi dejanje naklonjenosti in velikodušnosti, ki ne pričakuje ničesar v zameno. Če se vrnemo k Michelangelovi upodobitvi

v Sikstinski kapeli, potem lahko zatrdimo, da Bog človeka zastonj obdaruje in nič ne zahteva v zameno. S čim ga obdaruje? Z milostjo! Kaj pa je milost? Milost obsega vse, kar Bog daje človeku brez kakršnegakoli zaslužnja s strani slednjega. V končni fazi iztegnjen Božji prst pomeni, da Bog človeku ponuja nič drugega kot samega sebe, da bi človek imel v sebi življenje, življenje v izobilju. Milost je navsezadnje Božje življenje v človeku, kar bi sveti Pavel prevedel v svoj jezik: »Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus« (Gal 2,20).

Kaj bi torej pomenilo, da živim v milosti oziroma z milostjo? Da lahko živim na isti način, kot je živel Jezus, ter dajem drugemu prednost pred seboj. Milost je močno v nasprotju z miselnostjo tega sveta, ki promovira človeka samega, njegove sposobnosti, ustvarja nezdravo tekmovalnost, zavist, in to do te mere, da včasih raje žrtvujemo druge, samo da bi mi živeli. Milost pa v človeku vzpostavlja obraten proces: sebi se odpovem, da bi drugi imel življenje. Če se zavedam daru milosti v sebi, potem ne morem v središče postavljati lastnega ega in na obrobje drugega človeka. Sveti Frančišek Asiški je to lepo razložil v svojih Opominih: »Blagor tistemu služabniku (prim. Mt 24,46), ki se zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po njem, ne ponaša bolj kakor zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po kom drugem« (FOpom 17,1). Vemo, kako je to težko izvedljivo, saj zavist, ljubosumje, tekmovalnost stalno trkajo na vrata našega srca, da bi vstopili vanj. In priznati moramo, da jim večkrat to tudi uspe.

Enkrat za vselej si moramo priklicati osnovno resnico našega duhovnega življenja: milost vedno prehitava človekovo dejanje, saj Božja iniciativa sploh omogoča pravo človekovo moralno dejanje. Prava pokorščina je mogoča samo takrat, ko poznam naslovnika, drugače je izkrivljena. To nazorno vidimo pri desetih zapovedih, kjer ponavadi na začetku vidimo Boga, ki človeku zapove, kaj mora storiti: »Ne imej drugih bogov poleg mene, ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospodovega, spominjaj se sobotnega dne ...« (prim. 2 Mz 20,3–8). A redkokdo opazi, da je pravzaprav prva beseda, ki jo Bog pri zapovedih naklanja človeku, naslednja: »Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti« (2 Mz 20,2). Najprej je torej oznanjena milost, zastonjski dar, na podlagi katerega lahko sedaj človek Bogu odgovori s konkretnim dejanjem. Milost je vedno na prvem mestu, milost je tista, ki daje temelje, da človek sploh lahko odgovori. Tega se je dobro zavedal George Bernanos, ki je v Dnevniku vaškega župnika umirajočemu duhovniku v usta položil sklepne besede: »Vse je milost!« V duhu našega razmišljanja bi se ta stavek lahko glasil tudi: »Za Boga ni nobene ovire, niti greh, da človeku ne bi podaril samega sebe.«

Temna noč in milost

p. Martin Kmetec

Sveti Frančišek je zadnja leta svojega svojega življenja čutil v sebi globoko duhovno krizo. Imel je občutek, da je bilo njegovo življenje zaman in da je bil njegov ideal izdan; čutil se je samega z bolečim občutkom, da ne bo prišel v nebesa. Po prejemu stigem pa se je njegova kriza po Božji milosti spremenila v veliko veselje, ki ga je izrazil v Hvalnici stvarstva. V tej hvalnici je navzoča bivanjska povezanost z vsemi bitji, katerih prvi vzrok, notranja energija in njihova bistvena namenskost je Božja ljubezen. V hvalnici čutimo Frančiškovo zavedanje temin človeškega trpljenja, obenem pa njegovo neizmerno radost ob spoznanju bližine Stvarnika in Odrešenika. Vse Frančiškovo upanje je vezano na milost Jezusa Kristusa, podobno kakor upanje svetega Pavla, ki v Pismu Galačanom (2,20) pravi: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.« Pavel ne vidi več svojega jaza, temveč je kot njegova absolutna resničnost na prvo mesto postavljen Kristus, saj v istem stavku pravi: »S Kristusom sem križan« (Gal 2,19). Zakaj? Zato, ker ga je Jezus vzljubil in zanj umrl na križu. To, da ga je Bog vzljubil in mu odprl srce za odrešenje na križu, je čista in zastonska Božja milost.

Sv. Pavel z besedo »milost« povzame dar odrešenja v Jezusu Kristusu. V Pismu Efežanom (1,7) pravi: »V njem, po njegovi krvi imamo odkupitev, odpuščanje prestopkov po bogastvu njegove milosti.« V učlovečenju Božjega Sina in njegovi smrti Bog izraža svojo neskončno ljubezen ter nas osvobaja grehov, da bi nas pritegnil v življenje, katerega vir je neskončna Božja ljubezen. Zato je temeljno povabilo, ki nam ga Bog izraža: odpreti srce Božji ljubezni in to ljubezen vedno bolj spoznavati s pomočjo molitve, Božje besede in zakramentov. Po svetem Pavlu nas je Bog izvolil že pred stvarjenjem sveta (prim. Ef 1,4) in svojo milost »obilno razlil na nas« (Ef 1,8). Zato smo povabljeni, da bi se vedno bolj zavedali svoje izbranosti in Boga hvalili za njegovo blagohotnost in veličastvo »njegove milosti, s katero nas je obdaril v Ljubljeno« (Ef 1,6). Cilj Božje milosti pa je, »da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni« (Ef 1,4), kar pomeni, da bi si prizadevali za krepostno življenje po evangeljskih vrednotah.

Milost bi torej mogli opredeliti kot dar Božje naklonjenosti, bližine in zvestobe. Tudi to, da smo mogli spoznati Kristusa in slišati »besedo resnice, evangelij svojega odrešenja« (Ef 1,13), je dar; kakor pravi sveta Terezija Dete-ta Jezusa: »Vse je milost.«

Milost in dar zvestobe

Kdor želi biti Jezusov učenec, njegov prijatelj, mora sprejeti tudi križ. Ni druge poti. Tako pravi Jezus sam: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16,24). »Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu« (Jn 12,24). Po Jezusovih besedah, kakor jih prenaša evangelist Luka (Lk 6,20–21), je tudi v življenju uresničena zvestoba Kristusu milost; zato Jezus blagruje svoje učence, torej tiste, ki so bili pripravljene za Božje kraljestvo dati vse: »Blagor vam, ubogi, kajti vaše je Božje kraljestvo. Blagor vam, ki ste zdaj lačni, kajti nasičeni boste. Blagor vam, ki zdaj jokate, kajti smejali se boste.« Zakaj blagruje jokajoče? Ali ne zato, ker so bili potem, ko so spoznali neizmerno Kristusovo bogastvo – čezmerno bogastvo njegove milosti (prim. Ef 2,7) – pripravljene jokati, torej trpeti in morda tudi umreti? O tem nam pričajo številni mučenci in nas vzpodbujajo, da bi nenehno poglobljali svoje spoznanje o Jezusu, on pa nam bo dal čutiti svojo bližino, tolažbo in moč.

Jezusovi učenci so skozi vsa stoletja doživljali različne preizkušnje, mnogi kristjani so v različnih obdobjih zgodovine, vse do danes, doživljali preganjanje, mnogi so zaradi Jezusovega imena prestali mučenje in smrt. Dvajseto stoletje je bilo stoletje mučencev; pod različnimi režimi so poleg židov zaradi vere umrli številni kristjani, ki jih moremo šteti v milijone. Tudi danes mnogi trpijo zaradi svoje vere v Kristusa. Pomislimo na iraške in sirske begunce, ki se še sedaj potikajo okrog kot brezdomci in se ne morejo vrniti na svoje domove, kjer so živeli stoletja.

Pred petimi leti (7. aprila 2014) je bil v Homsu v Siriji umorjen Jezuit p. Frans van der Lugt. Po rodu je bil Nizozemec, rojen 10. aprila 1938. Skoraj 50 let svojega redovnega življenja je preživel v Siriji. Bil je tudi visoko specializiran v psihologiji. Svoje življenje je posvečal delu z mladimi in drugim različnim pastoralnim dejavnostim. Bil je blizu vsem, tako kristjanom kot muslimanom, in je globoko veroval, da kristjani, aleviti in sunitski muslimani lahko živijo skupaj. Ustanovil je zavod za prizadete otroke, kjer so mogli bivati otroci ne glede na versko pripadnost. Leta 2011, ko se je začela vojna v Siriji, se je odločil, da bo ostal v deželi, ki jo je imel za svojo, saj ga je njeno ljudstvo tako lepo sprejelo. Živel je med ljudmi, ki jih je imel rad. Nase je sprejel tudi njihovo trpljenje, ki ga je prinesla vojna v mestu Homs. Njegovo sporočilo vsem, ne glede na politično in versko pripadnost, je bilo sporočilo usmiljenja, sprave, pravičnosti in miru. Glede vojne v Siriji je bilo zanj veljavno načelo, da so »vse civilne žrtve vojne vredne sočutja« in da »borci na obeh straneh zaslužijo obsodbo«. V smislu opredelitve je bila stran, ki jo je izbral pater van der Lugt, stran tistih, ki trpijo.

Na koncu je mestna četrt, ki jo je oblegala vojska Asadovega režima, ostala omejena na en kvadratni kilometer. Znotraj ni bilo več hrane, tako da so si zvečer kuhali juho iz listja na drevju. V mesecu februarju so izvedli evakuacijo, v kateri je bilo iz oblegane četrti rešenih 1400 oseb.

Patru Fransu in skupini kristjanov ni uspelo pravočasno zapustiti domov. V enem od intervjujev je tedaj izjavil: »Napomembnejše je ohraniti upanje in ne obupati. Samo takrat lahko pomagam drugim. Če zapustim svoj dom, od njega ne bo ostalo nič. In poleg tega so tukaj ostali tudi kristjani. Okrog 28 oseb. Nočem jih zapustiti.« Mesec dni pred dokončno osvoboditvijo mesta, 7. aprila 2014, je zamaskirani moški potrkal na vrata samostana, ga odvel ven in ga ustrelil.

»Kjer umirajo verniki, tam z njimi umirajo tudi njihovi zvesti pastirji,« je smrt patra Fransa komentiral tiskovni predstavnik Vatikana p. Federico Lombardi. P. Frans je živel v globoki povezanosti z Jezusom, po kateri je vedno strastno hrepenel. Ena od maksim njegove humanosti je bila »pozitivna predpostavka o bližnjem«. To pomeni: moja odločitev predpostavlja, da imajo drugi dober namen. Na začetku njegovega poklica je bilo srečanje s Križanim. Takole pravi: »Videl sem Jezusa križanega. In ko sem ga gledal, sem razumel, da je Križ učlovečena ljubezen. In to večna.« Tako je Gospod napolnil njegovo življenje s svojo ljubeznijo, ki je milost, in mu dal skrivno moč, da mu je ostal zvest do konca.¹

Milost in noč duše

Mnogi, ki ljubijo Gospoda, med njimi tudi svetniki, doživljajo krize, duhovno trpljenje, zapuščenost in neizmereno noč srca. Sveti Janez od Križa je opisal to izkušnjo kot »temno noč duše«. Sveta Terezija iz Kalkute – mati Terezija je bila znana po svojem nasmehu in veselju, ki ga je izžarevala, vendar je v nasprotju z zunanjim videzom doživljala veliko dušnega trpljenja. Njena dolga notranja tema, ki ji je povzročala trpljenje spricho odsotnosti Boga, je trajala dolga leta. Svoje notranje krize je zaupala le duhovnim voditeljem; kratka besedila, namenjena duhovnim spremljevalcem, so bila odkrita ob procesu beatifikacije.

Mati Terezija izraža svoje trpljenje takole: »V svoji duši čutim le to strašno bolečino izgube Boga, ki me ne želi, Boga, ki ni Bog, Boga, ki ne obstaja. /.../ To strašno hrepenenje narašča in zdi se mi, kakor da se bo nekega dne nekaj razlomilo.«² Vendar mati Terezija nikoli ni nehala vztrajati v rednih bogoslužnih opravilih; kljub dolgotrajni temi se ni vdala, ampak je nadaljevala svoje male korake v molitvi, v delu in skrbi za najbolj revne in svojo skupnost sester misijonark ljubezni. Nikoli ni prenehala z vztrajnim češčenjem Najsvetejšega. Takole opiše svojo trmasto vdanost: »Pripravljena sem čakati nate celo večnost.« Po lastnem pričevanju je vsakdanji kruh njenega

1 Vse podatke o p. Fransu sem našel na spletnih straneh, večino pa sem o njem izvedel, ko sem pred par leti pripravil intervju za revijo Presence (škofijski vikariat Istanbul). Pogovarjal sem se z malim bratom Charlesa de Foucaulda, Jacquesom Picardom, ki je bil prijatelj p. Fransa in njegov sodelavec. Kljub temu da ima okoli 80 let, že vsa leta sirske vojne živi v Damasku. Imel sem občutek, da se pogovarjam z veteranom, ki je prišel s fronte. Tudi ta mali brat je izreden pričevalec zvestobe malim in trpečim. Vzrok za to ne more biti nič drugega kot milost.

2 Citati so povzeti z različnih angleških spletnih strani.

premišljevanja Kristusovo trpljenje: »Za meditacijo uporabljam Jezusovo trpljenje.« V molitvi izraža svojo prošnjo takole: »Vtisni v mojo dušo in življenje trpljenje svojega srca.« Mati Terezija je vse svoje življenje posvetila Marijinemu brezmadežnemu in Jezusovemu presvetelemu srcu, pa vendarle ji ni bilo odvzeto dušno trpljenje.

Sveta Terezija iz Kalkute nas uči, da je tudi trpljenje milost in da nas Bog preko trpljenja želi pripeljati bliže k sebi: »Prepričana sem, da je celo en trenutek dovolj, pa je celotno mizerno življenje odkupljeno, življenje, za katerega bi verjeli, da je nekoristno.« Milost je predanost Gospodu, ko ne gre vse tako, kot bi radi. Sodobna družba dela vse, da bi ukinila trpljenje, vendar ne razumemo, da je do globin bivanja mogoče priti le s pripravljenostjo, da se soočimo s trpljenjem. Res je, da je trpljenje samo po sebi negativna resničnost našega življenja, nekaj nesprejemljivega in ga velikokrat težko prenašamo,

vendar je neobhodna skrivnost tega zemeljskega bivanja in ga je mogoče živeti v luči Božje milosti.

Znano je, da se je Mati Terezija s svojimi sestrami posvečala najbolj zapuščenim, trpečim in umirajočim. Nekoč je rekla: »Vsi smo le Njegovo orodje; storimo nekaj malega in odidemo.« Bila je resnično znamenje Božje ljubezni. To je Božja milost, ta ista milost pa se more na sebi lasten način uresničiti tudi v našem življenju.

Zaključujem še eno besedilo; vesel, da sem prišel do konca. Pod oknom strašno hrumi kompresor; delavci se mučijo, da bi skopali jarek, kamor bodo položili cevi za plinsko napeljavo. Bil sem v skušnjavi, da bi zapustil sobo in prenehal s pisanjem, a na koncu morem tudi jaz reči: »Vse je milost.« Pogled skozi okno v modro nebo me vabi, da nikoli ne bi nehal hvaliti Boga za njegovo neizmerno dobroto.

Milost v popačenem refleksu časa

Ubaldo Trnkoczy

Kako raznorodna so lahko skozi čas pojmovanja in razumevanja te tako mile besede. Prav zanimivo je, kako se ti pred očmi »zavrtijo življenjske situacije«, ko si v mislih izrečeš to besedo. In kaj je prva misel, ki se ti utrne?

Morda ... človek, ki kleči pred mogočnejšem, ki v roki drži dvignjen meč, ali pa klečeči nemočnejšem pred cerkvenimi vrati, ki prosi miloščino (milost) ljudi, ki prihajajo k sveti maši, ali pa plašen in prestrašen pogled mlade

matere z otrokom v naročju, ki se je ravno izkrcala iz gumijastega čolna in jo pregledujeta dva moža v zaščitnih oblekah in z maskami na obrazu. To so seveda odsevi na »prvo žogo« (naj živi TV!), refleksni miselni odzivi časa, v katerem živimo danes, ko nas nenehno prepričujejo, da moramo biti MOČNI in da kot taki ne potrebujemo nobene »milosti« od nikogar! MILOST – to je vendar zelo povezano z miloščino! Potem pa hvala Bogu pridejo »padci« in z njimi obvezna spoznanja – boleča, pa vendar odrešujoča. In z njimi priložnost »vstajanja«. Boliii ... nikjer nikogar ... Pa za vruga, saj imam na Facebooku 60 »prijateljev«! NIČ ... sam sem ... sam bom moral vstati! In ti to z malo sreče tudi uspe, otreseš si prah z oblačil, sedeš na bližnji kamen, se malce umiriš in potem »prietijo prva spoznanja MILOSTI«, ki so najprej rahlo pomešana z jezo in sramom padlega, potem pa se v tebi počasi naseli nek blažen mir, ki ti prav kmalu pove, da bi se lahko vse končalo precej slabše. Razen užaljenega ponosa ni večje škode. Pravzaprav sem imel srečo v nesreči. Sedaj vem, da mi je bilo to podarjeno, deležen sem bil daru MILOSTI IZKUŠNJE. Padec ne boli več, osmisli se skozi MILOST izkušnje in spoznanja, kot brezplačen dar. Vsak dan, vsako minuto, vsak trenutek smo deležni te milosti, le odpreti je treba srce in biti hvaležen. Povsod okoli nas in v nas ena sama milost in priložnost, da jo delimo z bližnjim, brez računice, kot dar, ki smo ga dobili. Vsi, prav vsi smo deležni te MILOSTI. A ta ne pade vedno na plodna tla, če je ne prepoznamo – največkrat zato, ker se nam mudi, da nam ne uide morebitna priložnost, in ker se ne zavedamo, da nam jo ponuja ravno MILOST. Res pa je, da živimo v času, ki dobesedno vpije po MILOSTI, hkrati pa ji je zelo nenaklonjen. Ni milosti ... to stane toliko in toliko in pika. Imaš ali nimaš! Ni MILOSTI! Res da imamo cel kup »dobrodelnih« ustanov, ki tako ali drugače delijo »miloščino drobtin z bogatinove mize«, seveda le tisti del »drobtin«, ki ostanejo, ko se pokrijejo stroški aparata (organizacije). Koliko pa to stane, vsi vemo.

Pa še nekaj, kar mi bega misli. Verjamem namreč v Boga kot absolut DOBREGA IN PRAVIČNEGA, torej tudi pravičnega delivca MILOSTI, verjamem, da smo zato vsi deležni enake »količine MILOSTI«. Vem, da sem s tem stopil na spolzka tla »zemeljskega razumevanja« Božjega načrta, pa vendar se sprašujem, za kakšen Božji načrt gre, da je nekaterim podeljena še posebna MILOST. Velikokrat slišim, da je bila temu in temu podeljena še posebna MILOST. Največkrat gre za tako imenovano »svetniško milost«, ki je bila podeljena res samo izbrancem. Gospod že ve, zakaj, strinjam se z Njegovo odločitvijo, ampak vprašam pa se le (spet čisto po zemeljsko), zakaj prav on, ko pa poznam toliko ljudi, ki neskončno trpijo in so do konca predani Bogu. Ne razumem in sem malo zbezan. Morda pa moramo razdeljevanje BOŽJE MILOSTI res prepušiti samo Bogu, ker edino On ve ...

BELE JASLI

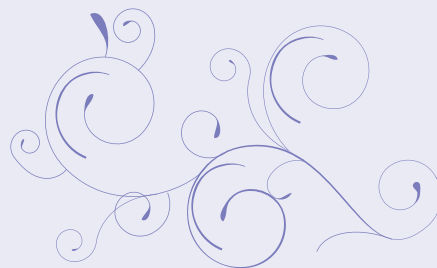
Bolniška postelja, moje bele jasli,
kamor polagam darila
za Tvoj rojstni dan,
moj Gospod in moj Kralj!

Skromna darila,
vsak dan pripravljena,
ki niso zavita v celofan dobrega počutja
in nanje ne morem privezati pentlje
zdravja.

A so Zate, moj Bog,
da, samo Zate položena
v bele jasli čakanja in vere.

Vem, da se rojevaš ubog,
čisto majhen,
človek kot jaz
in moja bolezen v belih jaslih
dobiva obraz odrešenja.

Nataša Ahčin

Živeti v Božji navzočnosti je milost

p. Milan Kos

Hoditi v Božji navzočnosti na brezhiben način: to pomeni premikati se proti svetosti. Tako je zatrdil papež Francišek med homilijo maja 2016. Vendar pa ta zavzetost potrebuje srce, ki zna pogumno upati, se spraševati, se s preprostostjo odpreti Božji milosti. Svetosti ni mogoče kupiti. Prav tako si je ne moremo zaslužiti niti z najboljšimi človeškimi močmi. Ne, preprosta svetost vseh kristjanov, naša svetost v vsakdanjosti, je po papeževih besedah »pot«, ki jo je mogoče prehoditi le s podporo štirih nepogrešljivih elementov. To so pogum, upanje, milost in spreobrnjenje.

Najprej je papež omenil »pogum«: »Pot proti svetosti zahteva pogum.« Nebeško kraljestvo je za tiste, ki imajo pogum, da gredo naprej. Ta pogum pa spodbuja »upanje«, ki je druga pomembna beseda na potovanju, ki vodi k svetosti. Gre za pogum, ki upa na srečanje z Jezusom. Temu sledi še milost, tretji element, o katerem je Peter zapisal: »Popolnoma zaupajte v milost.«

Do svetosti ne moremo priti sami: »Ne, je milost. Biti dobri, biti sveti, vsak dan iti v krščanskem življenju nekoliko naprej, za en korak, je Božja milost in zanjo moramo prositi.« To je pot, ki jo je treba prehoditi s pogumom,

upanjem in razpoložljivostjo, da bi prejeli to milost. Tako je ponovil sveti oče in takoj zatem spomnil na 11. poglavje iz Pisma Hebrejcem. Le-to opisuje pot naših očetov, prvih, ki jih je poklical Bog. Pripoveduje, kako so šli naprej. O Abrahamu pravi, da je šel, ne da bi vedel, kam gre, pa vendar je šel z upanjem. Tako papež Francišek v svoji homiliji o milosti.

Na to temo je bilo lepo zapisanih nekaj misli v poslanici mladim za Stično 2018. Evangelist je v evangeliju zapisal: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu« (Lk 1,30). Dar vere, ki smo ga prejeli, tudi nas vabi, da se skupaj z Marijo soočimo s svojim sedanjim trenutkom. Bog sreča Marijo, sreča tudi mene in tebe. To je resnični dogodek, ki pa zaradi navzočnosti Boga ostaja skrivnost. Evangelist Luka opiše okoliščine tega srečanja: čas – šesti mesec, kraj – Nazaret, osebi – zaročena devica Marija in Jožef. Vse zelo običajno, vsakdanje. V ta navaden kraj »vdre« nepredvidljiv dogodek, ki je tako nov in poseben, da prinese novost za celotno zgodovino: presenečenje, nepričakovan dar, Božji vstop. Gre za osrednji dogodek zgodovine: osebno srečanje Boga s človekom. Kolikokrat smo slišali zgodbo o Marijinem srečanju z angelom?

Nam je povsem domača in nas ne preseneča več? Četudi je tako, nas vseeno izziva, da se znova poglobimo vanjo. To, kar se je enkrat za vselej zgodilo Mariji, se namreč vedno znova dogaja tistemu, ki se pusti objeti Njemu, ki je nepričakovano vstopil v zgodovino in v njej ostaja za vedno. Bog tako ni več neskončno daleč, je »On, ki je z Marijo«, »On, ki je z nami«. Bog obnovi načrt, ki ga je imel, ko je ustvaril človeka, moškega in žensko, po svoji podobi, svobodnega in obdarovanega. Bog se utelesi, da bi človeško meso odsevalo Božjo slavo (sv. Irenej Lyonski). Bog želi, da bi se Sin rodil. Izbere ženo, milosti polno, ki je vnaprej obvarovana izvirnega greha. Ona odgovori Božjemu klicu. Z rojstvom Jezusa pa je milosti deležen ves svet. Milost je dar Božjega življenja. Milost je Božji dar, ki nam pomaga, da živimo kot kristjani. Brez milosti ne moremo verovati, ne moremo se spreobrniti, ne moremo delati dobrega. Tega, kar Bog pričakuje od nas, ne moremo storiti brez milosti. Milost je Bog v nas, ni nobena stvar, temveč Božja samopodaritev ljudem. Bog nikoli ne daje manj od sebe samega. Boga nismo sposobni spoznati brez pomoči njegove milosti. To je posledica greha. Z Božjo milostjo se naše oči odprejo za njegovo prisotnost v našem življenju. Z milostjo se spremeni tudi naša drža do drugih, da jih vidimo kot svoje brate in sestre, kot Božje otroke. Prav tako se spremeni naša drža do sveta: številne stvari, ki se zdijo pomembne, kot so lastnina, denar, kariera in oblast, postanejo manj pomembne; pomembnejša postane ljubezniva pozornost do Boga in do bližnjega.

Čeprav se nam na prvi pogled morda zdi drugače, milost človeku ne jemlje svobode. Ne sili, ravno nasprotno – želi našo svobodno privolitev. Lahko rečemo tudi »ne«. Pa vendar je milost tisto, česar si človek v svoji globoki svobodi pravzaprav najbolj želi. Milost kot dar Božjega bivanja v človeku spoštuje človekovo svobodo. Ne boj se. Milost preseneča, prestraši. Marija »se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to« (Lk 1,29). V Svetem pismu najdemo številne zgodbe ljudi, ki so se prestrašili Božje milosti in je niso bili sposobni takoj sprejeti. Mojzesa je bilo strah sprejeti vlogo voditelja naroda. Upiral se je Bogu in dolgo je trajalo, da je vendarle privolil (2 Mz 3). Podobno se je izgovarjal prerok Jeremija (Jer 1,4–10), bežal je Jona (Jon 1). Bog pa je potrpežljivo čakal in preoblikoval srca teh, ki jih je poklical, da so z zaupanjem sprejeli njegovo povabilo. Da so umrli svojim lastnim načrtom in napačnim predstavam o tem, da bo hoja po Gospodovih poteh pretežka. Da so zaslišali glas: »Ne boj se in ne plaši; kjer koli boš hodil, bo s teboj Gospod, tvoj Bog!« (Joz 1,9) Česa nas je torej danes strah? Najbrž ravno tega, česar je bilo strah Mojzesa, preroka Jona in drugih. Strah nas je, da bi izgubili svoje lastno življenje; strah nas je spremeniti življenjske načrte, svoje sanje. Strah nas je, da bi nas ljudje zaradi zaupanja in izročitve Bogu zaničevali, da bi nas kot kristjane zasmehovali. Mislimo, da bomo s sprejetjem njegove milosti in njegovega načrta vse izgubili. Temu našemu strahu se zoperstavlja Božji klic: »Ne boj se!« (Lk 1,30) Ne bojmo se

sprejeti milosti, ljubezni in sreče, ki so nam dane. Marijin zglede zaupanja in odprtosti Bogu ter njena drža sta nam lahko v pomoč. Marijin strah je strah Gospodov – ponižna drža pred veličastvom Boga. Dar strahu Božjega nas spomni, kako smo majhni pred Bogom in kako velika je moč njegove ljubezni, zato se izročimo v njegove očetovske roke s ponižnostjo, spoštovanjem in zaupanjem. Strah in vznemirjenje Marije ne ovirata, da ne bi sprejela vse milosti, ki ji je naklonjena. Tako lahko v vsej svobodi takoj sprejme Besedo in dovoli, da v njej zaživi Odrešenik sveta. Marija najprej sliši glas: »Veseli se, obdarjena z milostjo« (Lk 1,28). In temu povabilu sledi: »Ne boj se!« To je bistvo Božjega povabila: podarja nam neizmerno veselje, polnost življenja, ki v zaupanju v Boga odžene vsak strah. Mnogo več, kot si sploh lahko predstavljamo. Božje navzočnosti v nas dostikrat ne vidimo in ne občutimo, kot bi želeli. Milosti ne moremo vedno videti ali je prijeto v roke in pokazati ljudem. Potem ko je angel zapustil Marijo in se ji ni več prikazoval, je morala tudi ona živeti iz moči tega srečanja. Božjo besedo je ohranila v svojem srcu in jo premišljevala. »Veseli se« je ostal v njej in ga je živela ter razdajala drugim (npr. sorodnici Elizabeti). Pot življenja je nadaljevala v popolnem zaupanju in premišljevanju tega, kar ji je obljubil Bog. V njej je ostajalo veselje, da je Bog v njej.

Morda je naša izkušnja kdaj podobna Marijini. Morda doživimo močno srečanje z Bogom, potem pa nas prevzamejo vsakdanje skrbi in strahovi. Želeli bi si videti Jezusa. Konkretno. Obljubil je, da bo vedno ostal z nami. Čeprav ga ne vidimo v fizični podobi, ostaja z nami v zakramentih in v naših bližnjih. Še posebej konkretno je navzoč v zakramentu svete evharistije. Jezus se nam v njej ves podarja, podarja nam svoje telo in kri, da bi mi živeli. Je zastonjski dar Boga, ki se nam podarja, da ga sprejmemo in ga tako, kot ga je Marija prinesla nam, tudi mi prinesemo svetu. To je neizmerna milost, ki nam je zastonj podarjena vsak dan pri sveti maši. Na svetu ni nič večjega od tega, nič veličastnejšega in popolnejšega kot to, da se nam pri vsaki maši Bog daje v jed, da bi mi imeli življenje in ga imeli v obilju (Jn 10,10). Da Bog sam prihaja »v« nas. Naše delo in naše trpljenje, naše veselje – vse lahko združimo s Kristusovo daritvijo. Taka združitev z Bogom nas spreminja. Bog je v nas in mi v Bogu. Evharistija, Ljubezen nas ne zapirata vase, ampak nas danes pošiljata in kličeeta k sočloveku. Kakor nas Jezus ljubi in daje svoje življenje za nas, tako lahko tudi mi z milostjo, ki smo jo prejeli pri svetem obhajilu, živimo za druge. Tako milost, ki smo je deležni, obrodi svoj sad. Božja ljubezen začne delovati med nami. V nas ljudje prepoznajo Njega in mi v svojih bližnjih srečamo Boga. Sv. Frančišek Saleški je zapisal: »Moja preteklost me ne skrbi več. Pripada namreč Božjemu usmiljenju. Moja prihodnost mi še ne dela skrbi. Ta pripada Božji previdnosti. Kar me skrbi in kar me izziva, je sedanjost. Ta pripada Božji milosti in predanosti mojega srca, moje dobre volje.« V življenju z Bogom namreč dvomi padejo, »ljubezen premaga strah« in v nas zaživi angelov »veseli se«.

Papež pozval mlade v Assisi na dogodek Frančiškova ekonomija

p. Milan Kos

V torek, 14. maja, so na tiskovnem uradu Svetega sedeža kardinal Peter Kodwo Appiah Turkson, prefekt Dikasterija za služenje celostnemu človeškemu razvoju, msgr. Domenico Sorrentino, nadškof škofije Assisi - Nocera Umbra - Gualdo Tadino, prof. Luigino Bruni, redni profesor za politično ekonomijo na Svobodni univerzi presvete Marije Vnebovzete v Rimu in svetovalec Dikasterija za laike, družino in življenje, prof. Stefania Proietti, županja Assisija, in p. Mauro Gambetti, OFM Conv, kustos Svetega samostana v Assisiju, predstavili dogodek Frančiškova ekonomija, ki se bo odvijal v Assisiju od 26. do 28. marca 2020. Za začetek priprav na ta dogodek je papež Frančišek napisal pismo mladim ekonomistom, podjetnikom in podjetnicam vsega sveta, v katerem jih vabi na ta dogodek.

Papež Frančišek mladim ekonomistom, podjetnikom in podjetnicam vsega sveta

Dragi prijatelji!

Pišem vam zato, da bi vas povabil k pobudi, ki sem si jo tako želel. Torej na dogodek, ki mi bo omogočil srečati

tiste, ki se danes formirajo in začenjajo študirati ter udeleževati drugačno ekonomijo. Takšno, ki omogoča življenje in ne ubija, vključuje in ne izključuje, počlovečuje in ne razčlovečuje, skrbi za stvarstvo in ga ne ropa. Dogodek torej, ki nam bo omogočil biti skupaj in se spoznati ter nas bo pripeljal do tega, da bomo sklenili »zavezo« v boju proti sedanjemu ekonomiji in dali dušo ekonomiji prihodnosti.

Da, ekonomiji je treba »dati dušo«. In katero mesto je bolj primerno za to, kot je Assisi, ki je že stoletja simbol in sporočilo bratskega humanizma? Če ga je sv. Janez Pavel II. izbral za ikono kulture miru, pa se meni zdi tudi navdihujoč kraj nove ekonomije. Tukaj je namreč Frančišek slekel vsakršno posvetnost, da bi izbral Boga kot zvezdo severnico svojega življenja in postal ubog z ubogimi, vsem brat. Iz njegove izbire uboštva izhaja tudi pogled na ekonomijo, ki še vedno ostaja zelo aktualen. Ta lahko da upanje naši prihodnosti v korist ne samo najbolj revnim, ampak celotnemu človeštvu. Za usodo vsega planeta je potreben predvsem naš skupni dom, »sestra naša, mati zemlja«, kakor jo Frančišek imenuje v svoji Pesmi brata sonca.

V okrožnici *Laudato si'* sem poudaril, da je danes bolj kot kdajkoli vse med seboj tesno povezano in varovanje okolja ne more biti ločeno od pravičnosti do revnih in od rešitve strukturnih problemov svetovne ekonomije. Zato je treba popraviti modele rasti, saj so nesposobni zagotavljati spoštovanje okolja, odprtost za življenje, skrb za družino, družbeno enakost, dostojanstvo delavcev, pravice prihodnjih generacij. Žal se še vedno ni prisluhnilo pozivu k zavedanju o resnosti problemov in predvsem temu, da se udejanji nov ekonomski model, ki bo sad kulture občestva, utemeljene na bratstvu in enakosti.

Francišek Asiški je najboljši zgled skrbi za slabotne in za celostno ekologijo. Na misel mi prihajajo besede, ki mu jih je namenil Križani v cerkvi sv. Damijana: »Pojdi, Francišek, in popravi mojo hišo, ki, kot vidiš, se vsa podira.« Ta hiša, ki jo je treba popraviti, se tiče nas vseh. Gre za Cerkev, družbo, za srce vsakega od nas. Gre pa tudi za okolje, ki nujno potrebuje zdravo ekonomijo in trajnostni razvoj, ki bosta pozdravila rane in zagotovila dostojno prihodnost.

Pred to nujnostjo smo vsi, prav vsi poklicani, da preverimo svoje miselne in moralne sheme, da bodo bolj v skladu z Božjimi zapovedmi in zahtevami za skupno dobro. Želel pa sem na poseben način povabiti vas, mlade, saj ste s svojo željo po lepi in veseli prihodnosti že prerokba o ekonomiji, ki je pozorna na osebo in okolje.

Najdražji mladi, vem, da ste sposobni s srcem prisluhniti vedno bolj izmučenim krikom zemlje in njenih revežev v iskanju pomoči in odgovornosti, torej da bi kdo »odgovoril«, ne pa se obrnil stran. Če boste prisluhnili svojemu srcu, se boste čutili prinašalce pogumne kulture in se ne boste bali tvegati pri zavzemanju za izgradnjo nove družbe. Vstali Jezus je naša moč! Kakor sem vam rekel v Panami in napisal v postsinodalni apostolski spodbudi *Christus vivit*: »Prosim vas, ne dopustite, da bodo drugi protagonisti sprememb! Vi ste tisti, ki imate prihodnost! Preko vas vstopa prihodnost na svet. Vas torej prosim, da ste graditelji sveta, da začnete z delom za boljši svet« (*Christus vivit*, 174).

Vaše univerze, vaša podjetja, vaše organizacije so gradbišča upanja za gradnjo drugačnih načinov razumevanja ekonomije in napredka, za boj proti kulturi »škartiranja«, da daste glas tistemu, ki ga nima, da predlagate nov življenjski slog. Dokler bo v našem družbenoekonomskem sistemu le ena žrtev in četudi bo med nami samo ena »škartirana« oseba, ne bo mogoče praznovati univerzalnega bratstva.

Zaradi tega se želim srečati z vami v Assisiju, da bi preko skupnega »sporazuma« pospeševali proces globalnih sprememb, kjer bodo v skupni nameri ne samo tisti, ki imajo dar vere, ampak vsi ljudje dobre volje, ne glede na razlike v veroizpovedi ali narodnosti, združeni zaradi ideala bratstva, ki je pozoren predvsem na revne in izključene. Vsakega od vas vabim, da postane protagonist tega sporazuma in si naloži tako osebno kot skupno

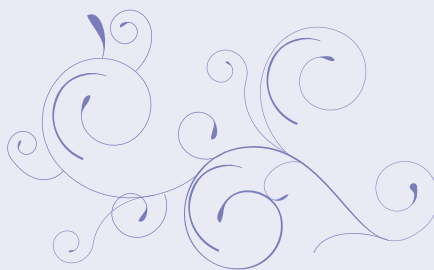
obvezo za skupno gojenje sanj o novem humanizmu, ki bo odgovoril na pričakovanja človeka in bo po Božjem načrtu.

Ime tega dogodka »Economy of Francesco« (Franciško-va ekonomija) se jasno sklicuje na asiškega svetnika ter na evangelij, ki ga je on dosledno živel tudi na ekonomski in družbeni ravni. On nam ponuja ideal in v nekem smislu tudi program. Zame, ki sem izbral njegovo ime, je nenehen vir navdiha.

O, DAJ MI

O, daj mi milost,
da odložim bisago mojih želja
na pragu Tvoje volje
in vstopim uboga
v kraljestvo Tvojih darov.

Nataša Ahčin

Mojzes in milostljivi Gospod

Alan Tedeško

Mojzes se v svojem življenju znajde v nezavidljivem položaju. Bog mu naroči, naj izpelje izraelsko ljudstvo izpod oblasti egiptovskega faraona. Medtem ko bi pričakovali, da se bodo ljudje oklenili te priložnosti, Mojzes doživlja svoje »pastoralne« neuspehe. Na eni strani se znajde pod vplivom Boga, ki želi svobodo ljudi, po drugi nanj pritiska faraon, saj noče izpustiti svoje delovne sile iz dežele, za Mojzesa pa je verjetno najtrši oreh prav njegovo ljudstvo.

Druga Mojzesova knjiga ni samo zgodba o izhodu iz Egipta, ampak je tudi pripoved o Božji milosti in o človekovem grehu. Sveto pismo pojmuje greh kot odmik od Boga, stranpot, na katero človek krene, ko ne želi poslušati njegove volje. Milost pa označuje očaranost nad lepoto, zaradi katere smo naklonjeni neki osebi.

Zgodovinska izkušnja božjega ljudstva kaže, da je človek v nenehni skušnjavi, da izbira svoje poti. Kljub temu pa mu Bog ostaja nenehno naklonjen in ga ne neha iskati, saj je »zaljubljen« v človeka, in prav to je njegova milost.

Najhujši prelom med Bogom in njegovim ljudstvom se zgodi v 2 Mz 32–34. Pod Sinajem se pravkar osvobojeno ljudstvo v pričakovanju Mojzesove vrnitve z gore oklene zlatega teleta in pozabi na vse, kar je Bog storil zanj na poti iz Egipta. Božji odgovor na prelom zaveze ni prekinitve odnosov, kar bi bilo običajno za ljudi, ampak možnost njene obnovitve. Mojzesu so ob tem dogodku razodete besede milosti: *GOSPOD, GOSPOD, usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi, ki ohranja dobroto tisočem, odpušča krivdo, upornost in greh, toda nikakor ne oprosti krivde, ampak obiskuje krivdo očetov na sinovih in na sinov sinovih, na tretjih in na četrtih* (2 Mz 34,6–7). Formula milosti, kot je stroka poimenovala ti dve vrstici, predstavlja najstarejši *credo* izraelskega ljudstva.

Vrstica 6 govori o Božjem »bistvo« in se navezuje na razodetje Mojzesu: »JAZ SEM, KI SEM« (2 Mz 3,14). Tam se Bog razodene kot »tisti, ki je« aktivno prisoten v zgodovini, tukaj pa predstavi, »na kakšen način« je prisoten oziroma kako oblikuje zgodovino s pomočjo svoje milosti in pravičnosti. Vrstica 7 tako razširi prejšnjo vrstico in nam govori o Božjem »delovanju«.

Ko pogledamo na Božje »bistvo« z vidika hebrejskih besed, potem vidimo, da je Bog:

- a) »usmiljen« – do človeka ima taka čustva, kakršna ima mati do svojega otroka;
- b) »milostljiv« – človeku je naklonjen, ker je nad njim še vedno očaran;
- c) »počasen v jezi« – težko zameri;
- č) »bogat v dobroti« – do človeka ohranja takšne odnose, kakršni so značilni za družinska razmerja, torej je ljubezniv, lojalen, solidaren ipd.;
- d) »bogat v zvestobi«, kar pomeni, da je zanesljivo tako, ker je to resnica.

Ko pogledamo na Boga z vidika njegovega »delovanja«, vidimo, da je njegova milosrčnost daleč pred pravičnostjo, saj ohranja dobroto tisočem, obiskuje pa tri do štiri rodove. Najprej moramo ugotoviti, da Bog odpušča krivdo, upornost in greh, torej celoto človekovega napačnega delovanja, medtem ko obiskuje krivdo, torej posledice greha, do nekaj generacij. Matematično gledano je njegova milost vsaj 250-krat večja od pravičnosti. Kaj sploh pomeni, da Bog obiskuje krivdo? Najprej

nam pride na pamet kazen za greh, toda Bogu ni treba kaznovati človeka za greh, saj je greh že sam po sebi največja kazen zanj. Tako v končnem pomenu »obisk Boga« označuje v primerjavi s krivdo nesorazmerno majhno kazen, ki se kaže v bolečini zaradi greha in človeka opominja, da ga tako početje vodi v propad. Ko Bog obišče človeka, ga vedno obišče zaradi nečesa dobrega: če je človek v dobrih odnosih z Bogom, se obiska veseli, če je v slabih, pa se tega obiska bolj boji. A tudi »boleč« obisk je namenjen človekovemu rešenju, saj je to končno smisel delovanja Božje milosti.

Izraelski narod je ob izhodu iz Egipta spoznal svoj greh in se ob tem paradoksalno zavedel tudi globoke resnice o Bogu, ki krmili zgodovino ljudstva in življenje vsakega človeka skladno s svojo pravičnostjo in usmiljenjem. To sporočilo je najgloblje dojel ravno Mojzes, čeprav ne samo zato, ker je bilo to razodeto prav njemu, ampak tudi zato, ker je svoje mišljenje najbolj približal Bogu. Prav neverjeten se zdi razgovor, ki ga imata z Bogom, ko je ljudstvo grešilo: *In GOSPOD je rekel Mojzesu: »Videl sem to ljudstvo: to je trdovratno ljudstvo. Zdaj me pusti, da se vname moja jeza proti njim in jih pokončam, tebe pa napravim za velik narod!« Mojzes pa je blažil obličje GOSPODA, svojega Boga, in je rekel: »Zakaj, GOSPOD, se vnema tvoja jeza proti tvojemu ljudstvu, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele z veliko močjo in z močno roko?« /.../ Tedaj je bilo GOSPODU žal zaradi hudega, o katerem je govoril, da bi ga storil svojemu ljudstvu (2 Mz 32,9–11.14).*

Mojzes se znajde na preizkušnji, saj je bila Božja ponudba mikavna: »Pusti, da jih pokončam ... iz tebe pa napravim velik narod.« Ko mu Bog to pravi, se pokaže vsa njegova krotka narava, saj bi se lahko prevzel in si predstavljaj, kako bi iz njega nastal velik narod. Toda Mojzes se tu izkaže kot izreden srednik med Bogom in ljudmi. V svojem nagovoru Bogu uporabi njegove besede in ga spomni na njegovo očetovsko vlogo v odnosu do Izraela. Jeza se namreč prilega tujcem, ne pa članom družine. Podobno kot v priliki o izgubljenem sinu se Bog razodene kot oče ravno v trenutku, ko odpušča, Mojzes pa

se postavi na stran svojih bratov in sester ter s tem omogoči delovanje Božje milosti.

Mojzes je v svoji prošnji za ljudstvo predpoda Jezusa Kristusa, ki prosi Očeta za svoje učence in za vse, ki bodo verovali vanj, da bi bili čim bližje Bogu (prim. Jn 17,20). Posredovati pri Bogu oziroma prositi Boga milosti pomeni omogočiti, da se njegovo odrešenje širi med nami. Božja milost je resda takojšnja, in čeprav ne postavlja po-

gojev, je tudi res, da ne dela sile človekovi svobodi, zato je bila za Mojzesa najtežja naloga, da je svoje ljudstvo prepričal, da se odpre Božji milosti in odvrne od svojih trmoglavih poti.

Vse je milost!

Sestre klarise

Sv. Bonaventura pravi: »Kakor se voda zbira v dolinah, tako se milost Svetega Duha zbira v ponižnih; in kakor voda teče toliko hitreje, kolikor bolj strmo pada, tako se tisti, ki z vsem srcem napreduje v ponižnosti, bolj približa Bogu in si izprosi milosti.«

Ponižnost in milost ... Vedno sledita druga drugi. Le ponižni v globini svojega srca »v skladu z lučjo milosti« (KIOp 24) razume in ve, pa tudi priznava, da je vse milost, Božji dar. Ponižnost kliče vedno nove milosti, ki pritekajo iz prebodenega srca Božjega Sina, našega Odrešenika, Jezusa Kristusa. On sam pa nam naroča: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam« (Mt 11,29). Milost raste s ponižnostjo. Z milostjo pa raste ponižnost, saj se človek zares zavé svoje majhnosti, nemoči in velike omejenosti šele v Božji luči. Tedaj more skupaj z Marijo hvaliti Boga: »Ozrl se je na nizkost svoje dekle ... Velike reči mi je storil Vsemogočni, njegovo ime je sveto« (Lk 1,49). Mar še znamo, mar še hočemo, tako kot so to delali naši predniki, skupaj z Marijo, Božjo in našo materjo, srednico vseh milosti, ponižno in z vso vdanostjo poklekniti ter z njo zreti njega, ki mu je vojak s sulico prebodel stran? Naši grehi so odprli Jezusovo stran, iz njegovega srca pa so v zameno začeli pritekati studenci milosti – sveti zakramenti ter največje skrivnosti naše vere. Iz njegove strani se je rodila sveta Cerkev. Tu, na križu, se je v polnosti razodela »skrivnost podaritve« – popoln prehod od »jaz« k »Ti«. A današnji svet se za to tako malo zmeni. V njem je vse več našega »jaza« (»jaz hočem to, jaz nočem tistega, jaz znam, jaz bom pomagal, jaz sem odkril ...). Kaj pa smo mi, ki nas brez Gospoda sploh ne bi bilo? Prah in pepel, ki se želi povzdigovati celo nad Boga. Jezus pa je jasno povedal: »Brez mene ne morete ničesar storiti« (Jn 14,5). V svoji prevzetnosti še vedno poskušamo sami nekaj doseči. Toda slej ko prej naletimo na svoje omejitve. Naša nezvestoba milosti pa vedno znova prebada Zveličarjevo srce.

Vse, kar je dobrega v nas, je Njegov dar, milost. Ozrmo se k Mariji, ponižni Gospodovi dekli, naši materi, da bomo z njeno pomočjo tudi mi »našli milost pri Bogu« (prim. Lk 1,30). Pojdimo k njej in se zazrimo v to »ogledalo sveta: kdor hoče doseči in se naučiti kreposti, naj se ogleduje v tem ogledalu, ker so vse tukaj, in kdor hoče doseči milosti, naj gre k Njej, ker jih je prepolna« (Julija Milanska, klarisa). »S temi krepostmi naj, ne sicer po naših zaslugah, marveč le po usmiljenju in milosti darovalca, ki je 'Oče usmiljenja', vedno širijo vonj dobrega slovesa tako med tiste, ki so daleč, kakor med tiste, ki so blizu« (KIOp 58).

Zavedajmo se, da nam življenja ni treba šele iznajti, kajti Življenje, Pot in Resnica je Jezus Kristus ... Bratje in sestre, poklicani smo na to Pot. Poklicani smo k svetosti. Ne smemo se pritoževati, da ne zmoremo, da to ni za nas. Vprašanje je, ali hočemo. Bog nam bo dal dovolj milosti. Mi pa mu moramo z vsem srcem odgovarjati. Svetost je naša dolžnost. Sami ne zmoremo ničesar, a z Božjo pomočjo in Marijino priprošnjo zmoremo vse. Tudi svetniki niso sami od sebe postali sveti, pač pa po Božji milosti. To pa ne pomeni, da lahko duhovno »zaspimo«. Kakor oni se tudi mi trudimo dati vse od sebe, a v hvaležni zavesti, da je vse milost. Zato pogumno plavajmo proti toku javnega mnenja in svetá, srčno se bojujmo proti svoji grešni naravi in hudemu duhu, da bomo tako s »pomočjo Božje milosti srečno ubežali umazaniji sveta« (prim. 5 Klp 2). Sv. Bonaventura nam jasno pove, da več truda kot bomo vložili v vzpenjanje, hitreje bo pritekala milost.

Moči za ta vzpon bomo našli v presveti evharistiji, kjer za nas še vedno bije Božje srce in siplje svoje milosti na nas, ter iz posvetitve naši materi Mariji. Ona je polna milosti, ona je Mati milosti in srednica vseh milosti ... Jezus je k nam prišel po Mariji, prihajamo tudi mi k njemu po njej, ki je preseča vsemogočnost. In ko bo težko, ko se nam bo zdelo, da ne gre več, se le skrijmo v njeno brezmadežno srce – tako nas bo ona varno ponesla preko vseh viharjev in nam pomagala ostati v posvečujoči milosti ter nas obvarovala smrtnih grehov.

»Duša vernega človeka, duša, ki je več vredna od vsega ustvarjenega, je po Božji milosti postala večja kakor nebesa. Medtem ko nebesa z vsem stvarstvom ne morejo obseči Stvarnika, pa je edinole *verujoča duša* Stvarnikovo prebivališče in sedež samo zaradi ljubezni, ki je hudobni nimajo. Resnica sama pravi: 'Kdor ljubi mene, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil; in prišla bova k njemu in prebivala pri njem'« (3 Klp 21–23).

Bolj pogosto se ponižno zahvaljujmo Bogu za vse; tudi za trpljenje in preizkušnje, po katerih nas vodi bliže k sebi. »Vse je milost, moj Gospod, hvala ti za vse!«

Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori

Ptujska Gora 40, 2323 Ptujška Gora, Slovenija
tel 02 794 42 31, faks 02 794 39 91

RAZPIS ZA MARIJAFEST 2020

Bazilika na Ptujski Gori – 9. maj 2020

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa in samostan Božje Matere na Ptujski Gori napovedujeta šestnajsti Marijafest, ki bo v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori v soboto, 9. maja 2020.

16. Marijafest vztrajno nadaljuje svoje poslanstvo – širiti Božjo in Marijino slavo. Glasbeni ustvarjalci, povabljeni, da tudi letos tkete niti Božje dobrote in Marijine miline v ogrinjalo odrešenja, katerega srednica je naša nebeška Mati.

Razpisni pogoji za sodelovanje:

1. Besedila morajo imeti marijansko ali drugo katoliško molitveno-duhovno vsebino, ki mora biti jasno razpoznavna. Prednost bodo imele skladbe z marijansko vsebino.
2. Skladba je lahko dolga največ 4 minute.
3. Posebni odbor za pripravo Marijafesta si pridržuje pravico, da izmed vseh prispelih novih skladb izbere pet tistih, za katere je organizator pripravljen povrniti stroške studijskega posnetka, matrice in potnih stroškov do 400 evrov.
4. Tudi ostale izbrane nove avtorske skladbe bodo lahko sodelovale na Marijafestu brez posnete matrice (z instrumenti v živo) ali pa z matrico, le da jim v tem primeru organizator ne bo kril stroškov snemanja, pripravljen pa je kriti potne stroške v višini do največ 200 evrov.
5. V prvem delu Marijafesta lahko izbrani izvajalec sodeluje z že znano, neavtorsko skladbo in tudi v tem primeru je organizator pripravljen kriti potne stroške.
6. Zaradi lažje organizacije prosimo, da izvajalec takoj po odločitvi za sodelovanje pokliče in obvesti organizatorja po telefonu: 031/438 371 (p. Martin Gašparič) ali prek elektronskega naslova: minoriti.ptujaska.gora@rkc.si.
7. Vsak, ki želi sodelovati, mora do vključno 1. marca 2020 poslati DEMO posnetek (ni potreben studijski posnetek!) svoje nove avtorske skladbe.
8. Organizator bo odločitev o izboru skladbe in sodelovanju na Marijafestu izvajalcu sporočil najpozneje do 10. marca 2020.
9. Studijski posnetek pesmi in glasbeno matrico bo treba poslati organizatorju najpozneje do 24. aprila 2020.
10. Prispevke pošljite **na naslov:** MARIJAFEST
Ptujška Gora 40
2323 Ptujška Gora

Za morebitne dodatne informacije pokličite po tel.: 031/438 371 (p. Martin).

Ker festival ni tekmovalnega značaja, vabimo torej k sodelovanju vse, ki vam je pri srcu prepevanje hvalnic Mariji in prek nje slavljenje Boga. Z veseljem pričakujemo vaš odziv in sodelovanje pri oblikovanju tradicionalnega, že šestnajstega Marijafesta.

Za organizacijski odbor:
p. Janez Ferlež

Odgovoren za Marijafest:
p. Martin Gašparič,
rektor bazilike

Na Brezmadežno, 8. decembra 2019

»Vse premorem v Njem, ki je po Brezmadežni moja moč«

Pogovarjala sta se p. Igor Salmič in p. Danilo Holc

Minoritski duhovnik **p. Jože Oswald** je 29. junija 2019 v župnijski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju obhajal svoj zlatomašni jubilej. Obhajal ga je tudi 30. junija 2019 v svoji rojstni župniji sv. Petra v Radgoni, kasneje pa še v Laporju, kjer je župnik njegov brat g. Janez Oswald, ki je pred dvema letoma prav tako obhajal zlato mašo. Brata duhovnika izhajata iz številne družine, kjer je bilo dvanajst otrok. Redovno ime si je p. Jože izbral v noviciatu, saj so ga starši krstili kot Antona. Ob tem jubileju smo p. Jožeta prosili, da nam naniza nekaj utrinkov iz svojega bogatega redovniškega in duhovniškega življenja, prav tako pa podeli kakšno misel, ki je spremljala to pot poklicanosti in poslanstva.

P. Jože, najprej iskrene čestitke ob zlatomašnem jubileju!

Najlepša hvala.

Ob misli nate se mnogim utrne podoba zvestega redovnika, ki z veseljem hodi za Jezusom in želi to pot pokazati še drugim. Sam si kot vzgojitelj bogoslovce ob raznih preizkušnjah rad

spodbujal, naj se ozrejo nazaj, zatečejo k virom svoje poklicanosti, pomislijo na trenutek, ko se je Gospod prvič milostno ozrl na vsakega od njih, ga ljubeče pogledal ter povabil na pot za seboj. Gotovo imaš tudi ti takšno izkušnjo. Kako bi jo opisal?

Duhovni poklic sem začutil že v otroških letih. Naša hiša je bila vedno odprta za duhovnike in našega župnika sem zelo spoštoval. Večkrat je prišel k nam domov na obisk in naju z bratom Janezom nagovarjal, da bi kateri izbral duhovniški poklic. Kar oba sva se odločila, pa ni želel, da bi oba odšla od hiše. Rekel je: »Samo eden!« Zaradi komunističnega sistema, saj je takšne hiše policija pogosto obiskovala in jih zasliševala. Izbral je brata Janeza in ga poslal v semenišče v Đakovo. Tja je odšel že po končanem prvem letniku gimnazije, jaz pa sem leto dni ostal doma. Kljub temu, da sem težko govoril, sem ves čas čutil, da me Bog kliče, in sem želel postati redovnik, ne toliko duhovnik. Odšel sem k župniku in mu zaupal, da bi želel iti v samostan. Med tem časom se je minorit p. Danijel Tomšič v Ljutomeru na novi maši srečal z našim župnikom. Vprašal ga je, če ve za kakšnega fanta, ki bi morda želel postati redovnik. Župnik je odgovoril: »Vem.« Povedal mu je zame in p. Danijel je že naslednji dan z mopedom prišel k nam domov na obisk. Nič ni govoril o redovništvu. Povabil me je na Videm pri Ptujju, kjer je živel in služboval. To je bil prvi stik z minoriti. Še isti dan sem se s kolesom odpeljal iz Radgone na Videm. Po p. Danijelu sem se srečal tudi s p. Karlom, ki je bil zelo bolan, in p. Serafinom, ki mi je razkazal ves samostan. Čeprav nisem želel postati duhovnik, so me bratje nagovarjali k temu. Želel sem biti le redovnik, a so bratje v meni prepoznali, da bi lahko šel študirat. Prijavil sem se in so me sprejeli. To je bilo v začetku poletja. Jeseni istega leta so me poslali v Zagreb. Bil sem prvi povojni semeniščnik iz Slovenije. In tako se je potem nadaljevalo moje življenje v semenišču.

Hotel si torej postati redovnik. Ne vem, morda tudi zaradi tega, da bi se lahko bolj posvetil tihoti in molitvi. Bratje, pa tudi mnogi drugi ljudje opazijo, da si človek, ki je zakoreninjen v Bogu po svetopisemskih besedah: »Vse premorem v Njem, ki mi daje moč.« Tudi Jezus ne pošlje apostolov najprej delat, oznanjat, ozdravljat, izganjat hude duhove, temveč želi, da bi najprej bili z Njim. Nam lahko odkriješ, kakšna je tvoja osebna izkušnja molitve in zaupanja Njemu, ki ti daje moč?

Družina - P. Jože na sredini v zadnji vrsti, levo zadaj brat Janez

Potem ko so me po zaslugi p. Martina Vidoviča postavili za vzgojitelja bogoslovcev, sem to razumel kot Božji dar – da me hoče imeti na tem mestu takšnega, kot sem. Nebogljjenega. In potem sem to poskušal prenesti tudi na tiste, ki so mi bili zaupani. Veliko let sem bil vzgojitelj. In mnogi so opazili, da za vzgojitelja ni toliko pomembna nadarjenost kot povezanost z Bogom.

Jezus Kristus kraljuje s križa s svojo šibkostjo. Svet je najbolj odreševal s svojo šibkostjo na križu. To je pot nemoči. Kjer človek prevzame pobudo, tam Bog ne more vstopiti. Katera izkušnja ali dogodek v tvojem življenju bi najbolj potrdila, da je Bog preko tvoje poti nemoči najbolj izvrševal svoje odrešenje?

Ker sem težko govoril, jecljal, me je zajela skušnjava, da bi šolanje v Zagrebu zapustil in si izbral kakšen drug poklic. Nisem se bal življenja izven samostana. Semenišča ne bi zapustil zaradi tega, ker ne bi bil gotov, da me Bog kliče. V to sem bil gotov, a sem težko sprejel, da mi Gospod, ki me kliče, za to ne da potrebnih darov. Govoril sem mu: »Gospod, kličeš me, pa mi ne daš daru govora niti drugih darov, ki so potrebni za ta poklic.« Čutil pa sem, da me Bog kliče. Veliko sem molil. Zelo veliko. Kljub temu. Večje so bile skušnjave, da bi vse zapustil, več časa sem posvetil Bogu. In to tudi danes nadaljujem. Ves čas redovništva. Z dušo in srcem sem se odločil za Boga.

Zavedal sem se, da nimam posebnih darov, sposobnosti, talentov, ampak sem bil vedno odprt Bogu in v tej odprtosti sodeloval s tistimi darovi, ki mi jih je dal. Tudi ko sem čutil nemoč in nisem imel ne vem kakšnih uspehov. Blagoslov sem čutil predvsem v tem, da so me vseposod sprejeli takšnega, kot sem. Zaradi svoje omejenosti nimam negativnih izkušenj z drugimi. Vedno sem imel v zavesti: »Takšen sem, sprejmite me takšnega. Tudi Ti, Gospod, Tvoj sem.« Tudi ko sem se kot magister bogoslovcev velikokrat srečeval z drugimi vzgojitelji, sem imel vedno občutek sprejetosti. Z vsakim sem se lahko pogovarjal, povedal svoje mnenje. Sprejeli so me takšnega, kot sem. Nikoli nisem občutil kakšne nesprejetosti ali imel kompleksa manjvrednosti, da ne bi mogel iti naprej in bi sam v sebi ohromel. Tudi ko ni bilo uspeha, mi nihče ni očital, češ zakaj se silim. Bil sem zakoreninjen v zavesti pred Gospodom: »Ti si me poklical, Ti me želiš

Ob tvoji izpovedi se potrjuje širše razumevanje molitve: da molitev ni le prošnja k Bogu, da On usliši naše prošnje, temveč je vstop v globino odnosa. Verjetno ti je to pomagalo pri številnih preizkušnjah, ki si jih doživljal poleg omenjene preizkušnje z govorom. Ta bi lahko zasejala dvom v samega sebe in Boga, kot si omenil, človek bi lahko tudi obupal in zapustil začeto pot. Ti pa si kljub temu zaupal v Boga, verjetno si se še bolj zatekel v globino molitvenega odnosa ter videl blagoslov tam, kjer bi mnogi videli neuspeh, polom ... Kako si doživljal in še doživljaš svojo šibkost pred Bogom in pred ljudmi?

Kljub temu, da mi Bog ni dal daru tekočega govora, petja ... tega kasneje nikoli nisem očital dragemu Bogu. V srcu sem začutil, da je tudi to Božja milost. Vedno sem čutil, da me ima rad, da mi je dal tudi druge darove, morda drugačne, kot sem si želel.

Oče blagoslavlja p. Jožeta - novomašnika

Oče s sinovoma p. Jožetom (levo) in Janezom (desno)

takšnega!« In dejal sem si: »To ni moje, to je Tvoje!« In iz tega sta vedno izhajala veselje in zadovoljstvo.

Čeprav me je včasih spremljala negotovost, so mnogi prihajali k meni na pogovor. Morda so našli nekoga, ki jih je poslušal. Vsakega sem lahko sprejemal takšnega, kot je, kot samega sebe. Mogoče so zaradi moje preproste nemoči lažje prihajali k meni, našli pot do Boga.

Imam tudi veliko lepih doživetij z bogoslovci. Z vsakim sem hotel imeti osebni stik, zato so mi veliko pomenili osebni pogovori. Nikoli nisem zahteval od drugih tiste- ga, česar ne bi mogel sam storiti.

Redovnik se naj ne bi zadovoljil z životarjenjem. Tudi ti si kljub zavedanju o svoji človeški nepopolnosti iskal življenje, ustvarjalni nemir. Naredil si to, kar si zmogel, kakor si dejal. Med drugim ustanavljal molitvene skupine ... Kako gledaš na te skupine in kaj ti pomenijo?

Molitvene skupine sem ustanavljal zato, ker sem želel svojo izkušnjo Boga preko molitve deliti z drugimi. Najprej sem hotel to izkušnjo deliti z brati, potem pa tudi z verniki, ki so pričakovali nekaj podobnega. Vsekakor je največja skupina, ki sem jo ustanovil, Prenova v Duhu.

Rad sem ponavljal, tudi bogoslovcem, da življenje ni samo akcija. Akcijo morata spremljati tudi kontemplacija ali molitev.

P. Jože, v duhu nove evangelizacije si vedno iskal nove načine oznanjevanja. Odgovoren si bil za spremljanje Frančiškovega

svetnega reda (OFS), Vojske Brezmadežne (M. I.), bil si animator novih duhovnih poklicev. Kako si ubiral te poti?

Vse to sem vodil. Glede Vojske Brezmadežne: v tem vidim Marijino delo ob svoji nemoči. Izdajal sem listič Brezmadežna. Vanj sem veliko pisal. Vodil sem duhovne vaje za člane.

Nekdaj sem imel duhovne vaje za ministrante. Tudi njim sem pošiljal pisma z razmnoženo tiskovino. Včasih sem kakšnemu posamezniku kaj pripisal. Letno sem jih poslal približno tristo. To je bilo obenem delo za nove duhovne poklice. Nekaj se jih je odzvalo in so prišli k nam. Žal mi je, da so nas nekateri zapustili. Niso vztrajali. Ampak jaz sem svoje naredil.

Mnogi, ki sem jim pisal, se še danes spominjajo duhovnih vaj, pa tudi skupnih pohodov v planine. Z mladimi sem pogosto hodil v planine ali na morje. Hotel sem biti z njimi, pa čeprav včasih ni bilo lahko.

Pri Sv. Petru na Ptujju sem ustanovil skavte. Kasneje se je ta skupnica pridružila skavtom pri Sv. Ožbaltu.

Nekje sem zasledil, da te je veselje do oznanjevanja veselega oznanila napeljalo na misel, da bi se odpravil v misijone. Ta dejavnost je vedno povezana z odpovedjo gotovosti in sprejemanjem tveganja. Tvoja prošnja za odhod v misijone je bila že pozitivno rešena, a kasneje ni bila uresničena. Kako je bilo s tem?

Že več let prej je bila v meni močna želja iti v misijone. Čeprav je bila prošnja odobrena, kasneje ni bila uresničena. Nisem šel takoj, kasneje pa mi je bilo odsvetovano zaradi težave z govorom. To sem sprejel in nisem več vztrajal. Že prej, če mi je kdo kakšno stvar odsvetoval, ker nisem imel dovolj darov, sem to vzel kot Božjo voljo. Ni mi bilo težko, nisem bil ogorčen ali žalosten. Zavedal sem se svojih sposobnosti pa tudi nesposobnosti in jih dal na presojo odgovornim.

P. Jože z mladino v planinah

Zlatomašnik

Nekomu si zaupal, da si veliko molil in prosil Boga, da ne bi bil kdaj zaradi bolezni ali onemoglosti v starejših letih komu v breme. To je nekako podzavestna želja vsakega izmed nas. Bratje pa seveda na to ne gledamo kot na breme. Kako gledaš na to in kaj meniš, da ti On s tem sporoča?

Počasi je prišlo tudi to. Ko sem padel iz avtomobila, je bil to začetek. Na vse, kar se je zgodilo v celem mojem življenju in vsepovsod okrog, gledam kot na Božjo voljo. To sprejemam kot križ. Vem, da ni lahko niti meni niti drugim. Tako mora biti. Velika ponižnost, da sprejemam pomoč. (Na vozičku obrne svoj pogled na p. Janka ob sebi, ki vzorno skrbi zanj, in opaziti je rahle solze v očeh.)

P. Jože, pogovor za revijo Med nami opravlja ob priložnosti tvojega obhajanja zlatega mašniškega jubileja. Kakšen je tvoj spomin na novomašno slovesnost, kaj ti še posebej ostaja v spominu na ta dogodek?

Obhajal sem jo v cerkvi v Radgoni. Na novi maši mi je pridigal škofijski duhovnik gospod Jože Čeh. Mama je bila že pokojna. Oče je bil še živ. Bog je že pripravljaval mamino smrt vsaj nekaj mesecev prej. Pri novi maši sem imel v mislih mamu. Nikoli ne bi postal duhovnik, če me ne bi nekdo spremljal z molitvijo. Bog nas je vodil.

Imeli smo veliko kmetijo. Ko je oče ostal sam, mu je vsa vas pomagala. Tudi on je rad pomagal in nikoli ni znal reči ne. Na njegovo željo sem v znak hvaležnosti na slovesnost povabil celo vas. Približno dvesto ljudi.

Ob tej obletnici moremo vsi bratje skupaj s teboj reči Bogu hvala, da si po Njegovi milosti zmogel vztrajati v tem čudovitem poklicu in poslanstvu. Kaj ti pomeni duhovniški poklic?

Bog me je izbral. On je prvi. Z molitvijo človek vse premaga. Odkar se spominjam, ni bilo dneva niti večera, da ne bi zmolil enega dela rožnega venca.

Zlatomašnik s sestrami in bratom

Zlatomašnik s širšo družino

p. Jože s sobratu na kapitlju

Ob zlati maši sem spodbujal molitev rožnega venca. Iz hvaležnosti, da smo doma molili, iz hvaležnosti in v spomin na mamo, ki je bila pri nas doma nositeljica te tradicije. Iz Međugorja, kamor sem vedno rad romal, sem dobil rožne vence, ki sem jih delil na zlati maši, kjerkoli sem jo obhajal. Vsem sem priporočal, naj molijo za nove duhovne poklice.

Papež Benedikt XVI. opisuje lik duhovnika kot strokovnjaka za spodbujanje človekovega srečanja z Bogom. K temu dodaja, da je ta »strokovnost« v tem, da se kot služabnik postavlja v ozadje in ne sili v ospredje, da lahko neovirano preko njega zasije podoba Velikega duhovnika Jezusa Kristusa. Kaj bi ti izpostavil pri podobi duhovnika?

Izpostavil bi majhnost, ponižnost, odprtost za vse dobro in samo dobro. Duhovnik naj ne išče svoje volje, ampak zna prisluhniti Božji volji. Vedno biti majhen. Umirati svoji sebičnosti. Prepustiti se Božji volji, Bogu, Jezusu, Mariji. Duhovnik se nikoli ne sme imeti za nekaj več. Tako med brati kot tudi med ljudmi. Sam grem rad v spovednico in rad sem obiskoval bolnike. Poskušam biti »božji poslanec«, kar naj bi bil vsak duhovnik.

Ti je bil na tvoji redovniški in duhovniški poti poleg sv. Franciška kot priprošnjik ali duhovno blizu še kakšen svetnik in kateri?

Najbližje mi je vedno bil sveti Maksimilijan Kolbe, zato sem za novomašno in tudi zlatomašno geslo izbral njegovo misel: »Vse premorem v Njem, ki je po Brezmadežni moja moč.« Posebej mi je drag zato, ker je častil Brezmadežno. Tudi mama je imela god na Brezmadežno. Vse to sem spontano povezal.

Blizu mi je tudi sveti Anton Padovanski. V tistem času, ko sem bil rojen, je prvi sin dobil

ime po očetu, prva hči pa po materi. Oče je godoval na svetega Antona Padovanskega. Rodil sem se v marcu, in ko me je mama kmalu nesla h krstu, so mi nekateri hoteli dati ime Jože, zaradi sv. Jožefa, ki goduje v mesecu marcu. Mama pa mi je dala ime Anton, ker je tako bilo ime očetu. Sam pa sem si kasneje izbral redovno ime Jože.

P. Jože, ti si brat, ki ima rad svojo provinco in vso minoritsko družino, zato te prosim, da nam bratom podariš kakšno misel ali sporočilo, ki bi nam ga še posebej rad položil na srce.

Skupna molitev, skupna miza in skupna rekreacija. To je bistvo redovništva. Želim, da bi to ostalo kot dediščina bratom, s katerimi živim, in tistim, ki bodo še prišli. Vesel sem, kadar kateri od bratov to misel ponovi.

P. Jože, hvala za ta pogovor. V imenu bratov še enkrat iskrene čestitke ob zlati maši. Naj končava z besedami, ki jih je bilo mogoče slišati pri pridigi ob zlatomašni slovesnosti: »P. Jože, ti si ‚faca‘.« Naj ti Gospod podari obilo zdravja in moči, da bi mogel s svojo velikokrat neopazno navzočnostjo še dolgo pričevati Zanj, ki je smisel tvojega življenja.

BREZMADEŽNA

Kako in zakaj spoštovati Marijo?

3.

Prvo poglavje svojega dela o Mariji je sv. Ludvik naslovil *Potrebnost češčenja Device Marije*. V tem sestavku bomo premišljevali o prvem delu tega poglavja, ki ga je preprosto naslovil *Načela*.

Bog je, ki je. Bog je neodvisen in zadostuje samemu sebi; ničesar ne potrebuje za izpolnitev svoje volje. Je pa dejstvo, da je kljub temu – predvsem ker nas ima rad – ustvaril nebesa in zemljo in vse, kar prebiva v nebesih in na zemlji. Verujemo namreč, da je Stvarnik. Ne moremo niti mimo dejstva, da je ustvaril Devico Marijo in da je po njej želel začeti in končati svoja največja dela. Prepričani smo lahko, da Bog tega svojega hotenja ne bo spremenil, saj v svoji modrosti ne menjava svojih misli in ravnanj.

1. načelo: *Bog je hotel pri učlovečenju uporabiti Marijo.*

Kljub vsemu prizadevanju, ki ga poznamo iz Stare zaveze, je Bog Oče svojega Edinorojenca dal svetu samo po Mariji, ki je s svojimi molitvami in ponižnostjo našla milost pri Bogu. Sv. Avguštín je celo trdil, da svet ni bil vreden, da bi prejel Božjega Sina naravnost iz Očetovih rok. Zato ga je zemljanom podaril po Marijini čistosti. Božji Sin je za naše odrešenje postal človek, vendar v Mariji in po Mariji. Sveti Duh je izoblikoval Jezusa Kristusa v Mariji, ki jo je nadangel Gabrijel vprašal za privoljenje.

Bog Sin Jezus Kristus je zato, ko je prišel v Marijo, v njej našel svoje veselje, kakor ga je nekoč imel Adam v rajskem vrtu. Svojo Božjo vsemogočnost je razodeval s tem, da je bival pod Marijinim srcem, da se je dal nositi v telesu Device. Svojo slavo je razodel z neverjetno odvisnostjo od Marije, kar se vidi v njegovem učlovečenju, rojstvu, darovanju v templju, begu v Egipt ... Marija je tista, ki je Božjega Sina dojila in hranila, oskrbovala in vzgajala ter darovala za nas. Celó pri križanju je želel biti žrtvovan po Marijini privolitvi kakor nekoč Izak po Abrahamovi.

V vsem tem se kaže čudovita odvisnost Boga Sina od Marije. SAM BOG JE HOTEL BITI ODVIŠEN OD

Pri učlovečenju Jezusa Kristusa so sodelovale vse tri Božje osebe: Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti Duh, ki so skupaj Sveta trojica, ki je en sam Bog.

Bog Oče je Mariji podaril vso možno rodovitnost, da bi Bog Sin, ki je bil prej v nebesih duh, v Mariji prejel še človeško telo.

MARIJE. Jezus Kristus je izkazal ponižnost Boga s tem, da je bil podložen Mariji. Zato tudi mi izkazujemo svojo ponižnost, če se po zgledu Jezusa Kristusa, našega edinega vzora, podredimo Mariji.

Tudi začetek svojih čudežev je Jezus podredil Mariji. Prvi čudež je storil na svatbi v Kani Galilejski, ko ga je

Marija prosila za to, in bo z izvrševanjem čudežev na njeno priprošnje nadaljeval do konca sveta, kakor nam je že nešteto krat dokazal od svatbe v Kani Galilejski do danes.

Bog Sveti Duh je v Mariji ustvaril svojo najlepšo umetnino: učlovečenega Boga, Jezusa Kristusa. Zato velja, da kolikor bolj najde Sveti Duh v kakšni duši Marijo, toliko bolj lahko v njej deluje, da v njej upodobi Jezusa Kristusa. Tako pa ne ravna, ker bi mu bila Marija potrebna, ampak ker je Bog odločil, da bo svoja dela na zemlji začel in dokončal, ne z Marijo, ampak po Mariji.

Kakor so ravnale tri Božje osebe, ki so en Bog, pri učlovečenju in pri prvem prihodu Jezusa Kristusa, tako ravnajo vse dni v sveti Cerkvi in v vsaki duši; tako bodo ravnale do konca sveta, do zadnjega prihoda Jezusa Kristusa.

Kdor želi v sebi nositi Kristusa, mora najprej Marijo, da Kristus pride k njemu po njej.

Do naslednjic se trudimo v svojem srcu Mariji pripraviti kot, če ga pa že imamo, ga nekoliko razširimo.

Andrej Lažeta

V Rimu – minoritskem mednarodnem vzgojnem kolegiju Seraphicum – je od 11. do 13. oktobra 2019 potekalo mednarodno zasedanje Vojske Brezmadežne.

Volili so tudi novo vodstvo. Nova predsednica je postala laikinja Angela Morais iz Brazilije. Njen namestnik je Miguel Bordas iz Španije. Za svetovalce so bili izvoljeni: Margherita Perchinelli iz Italije, Norma Magdalena Sanchez iz Mehike, John Galten iz ZDA in minorit brat Tomasz Tegowski s Poljske.

BOŽIČNI ANGELI

Božič je –

veselimo se, ljudje!

Tudi med angeli je
veliko vznemirjenje –
božič je!

Bog se je učlovečil
za nas,
zame in zate
in za vse ...

Pa kaj zato, če eni
že mesece prej
norijo ...

Če milijoni lučk v vseh mogočih
izložbah gorijo,
če eni samo o prazniku
družine govorijo,
se »po krščansko«
gostijo –
angelov k sebi ne pustijo.

Angelov,

ki oznanjajo veliko veselje,
veselje, ki je za ves svet:

Danes se je v Davidovem mestu
rodil Zveličar,
Kristus Gospod ...

Tega veselja nam nihče ne more vzeti!
Tega veselja nam nihče ne more odtujiti.
Tega nam nihče ne more zamegliti.

Ne milijoni lučk po izložbah,
ne veseljačenje,
ne zavajanje ...

Nihče nam ne more vzeti
tihega veselja božične noči,
ki se v srcu rodi,

ko živega Boga v jaslicah časti
in nam odpira naše duhovne oči,
da vidijo vse tja
do večnosti ...

Pripravlja: Doroteja Emeršič

ADVENT

Kako si blizu, neskončni Bog,
 Stvarnik in Ljubezen,
 ki Te molim!
 Kako zelo si v meni!
 V teh revnih udih,
 v tej štalci nepometeni
 želiš izreči svoj ljubeči DA Očetu,
 da mene rešiš ...
 Kako zelo si v meni!

Pridi, vstopi,
 razodeni se ubogi stvari,
 ki kmalu Te bo smela pestovati
 in v človeškem Otroku
 prepoznati Božjo lepoto.

Nataša Ahčin

VRTNICA V SNEGU

Sredi snežne poljane je kot čudež vzcvetela,
v zimsko belino je nežno zardela,
nihče ni verjel, a ona je živila,
nekdo je izmolil, led je zdrobila.

Vrtnica v snegu, zakaj si vzcvetela?
K božični zvezdi sem cvet svoj sklonila,
Dete v jasliah z dišečim vonjem povila
in mladi materi nasmeh porodila.

Vrtnica v snegu, ostra je zima,
mrzel je veter in ti si vsa mila.
A tam v revnem hlevu je sveta družina,
v njeni toplini bom sonce prejela.

Se nič ne bojiš, ko noč bo ledena?
Nihče te v dlaneh ne bo varoval leva.
V ogrethih hišah ni zate prostora.
Kako boš preživela? Res si naivna in nora.

Ne bojim se zmrzali, ne bojim se Heroda,
zame je prostor v jasliah krotkega vola.
Tam bom dehtela, ob Otroku cvetela,
ljubezen družine me bo z življenjem hranila.

Nataša Ahčin

Duh Assisija in Podaj mi roko

Jožica Petek

Pred triinšestdesetimi leti je sveti papež Janez Pavel II. v Assisi povabil verske voditelje, da so skupaj molili za mir. Od takrat se Franciškovci in vsi ljudje dobre volje okrog 27. oktobra zbiramo v duhu Assisija v molitvi za mir. Letošnje srečanje je potekalo 26. oktobra v Marijinem sveetišču na Brezjah pod geslom Različnost v edinosti.

Zadnje oktobrsko sobotno jutro je bilo še ovito v temo, ko smo se Štajerci iz Ptuja, Maribora in Slovenske Bistrice skupaj odpravili na romarsko pot na Brezje. Vzdušje na avtobusu je bilo prav franciškovo. Pesem, molitev in veselje, da smo skupaj, so nas povezali v pravo bratsko občestvo. Prav gotovo tudi zato, ker je bilo med nami pet duhovnikov, tudi provincial minoritov p. Igor Salmič. Naredil se je že lep jesenski dan, ko smo polni pričakovanja in veselja stopili pred baziliko. Koraki so nas najprej vodili pred milostno podobo, k Materi, da jo pozdravimo, se ji zahvalimo in izročimo v varstvo. Marija, nauči nas, da bomo zmogli svoj pogled usmerjati tja, kjer nas čaka popolna sreča – k nebesom, in da se bomo vedno znova odločali za dialog ljubezni.

Sveta maša, ki jo je ob somaševanju 25 duhovnikov vodil nadškof Zore, je potekala na bogoslužnem prostoru pred baziliko. Tako smo se najprej nahranili z Božjo besedo in evharistijo, ki nam dajeta moč za življenje in tudi za to, da bi zmogli kot bratje in sestre po vzoru sv. Frančiška hoditi za Gospodom. Po maši je sledila okrogla miza z naslovom Različnost v edinosti. Svoja razmišljanja so z nami delili duhovnik Blaž Jezeršek, sestra Metka Kos, FMM, ter zakonca Lojze in Tantely Gabršček iz Tolmina. Z zanimanjem smo prisluhnili njihovemu pričevanju.

Duhovnik Blaž Jezeršek je spregovoril o različnosti, ki je nekaj dobrega in nas bogati. Zahteva pa napor, da smo drug z drugim potrpežljivi, učljivi ... Različnost nas sili k ljubezni. Kakor zemlja potrebuje nebo in nebo potrebuje zemljo, tako tudi jaz potrebujem svoje nasprotje, nekaj, kar nisem jaz. Dokler pa bodo med nami besede, ki izhajajo iz Besede, se nam ni treba bati vojne, je svoje razmišljanje končal Blaž Jezeršek.

Sestra Metka Kos je na vprašanje, koliko jezikov govori, dejala, da je najpomembnejši jezik jezik ljubezni, ki se

ga je treba učiti celo življenje. Edinost pa je njena priljubljena tema, saj vsak človek v sebi hrepeni po edinosti. Živi v mednarodni skupnosti, kar jo zelo bogati. Da pa zmore graditi edinost, mora v svojem srcu dati prostor drugemu. Sestre v njeni skupnosti vsak dan molijo za edinost med njimi. Samo Sveti Duh daje tisto moč, da lahko živimo v edinosti, je dejala. Sprejeti je treba uboštvo v naših odnosih, odpustčati in biti hvaležen. Bog ima veliko načinov, kako pomaga živeti skupaj.

O različnosti sta spregovorila tudi zakonca Lojze in Tantely Gabršček iz Tolmina, starša petih otrok. Različna sta

kot mož in žena, še bolj pa po barvi kože in kulturi. Tantely je namreč Malgašinja. Spoznala sta se, ko je bil Lojze laiški misijonar na Madagaskarju. V njenem odnosu se srečujeta dve kulturi, a poskušata vse reševati z ljubeznijo. Tantely pogreša predvsem odprtost, veselje, ki ju v njeni domovini kljub revščini ne manjka. Pravi, da je bila lepo sprejeta v okolju in župniji, zato hoče tudi sama prispevati svoj delež tako, da je vključena v delo in življenje župnije. Z možem sodelujeta tudi v zakonski skupini. S pričevanjem zakoncev Gabršček se je okrogla miza zaključila.

Hvaležni Bogu za vse, kar smo slišali in doživeli, smo se pričevalcem zahvalili z aplavzom in odšli na samotanski vrt na skupno kosilo, ki je potekalo v prijetnem bratskem vzdušju in druženju. Na koncu srečanja so nam mladi iz FRAME odigrali igro Mož miru, ki govori o sv. Frančišku pri sultanu. Ponovno smo začutili, kako je sv. Frančišek zmož velike stvari, ker je bil v srcu ponižen in je vse imel za brate in sestre. Če bomo na svetu živeli na Božji način, bomo prevodniki Ljubezni in bomo prinašali sadove. A odkriti moramo svojo pot, na katero smo poklicani. Odločimo se za jezik ljubezni, da bo naše poti spremljal Božji blagoslov.

Mir in dobro, dragi brat, draga sestra!

Delovni tabor mladih v Turčiji

P. Martin Kmetec

Pod vodstvom koordinatorke Marije Leskovec, ki je vzgojiteljica v Jegličevem dijaškem domu v Ljubljani, je v prvi polovici julija skupina dijakov s spremljevalci izpeljala misijonski tabor v predmestju Istanbula (Büyükdere), kjer delujejo bratje minoriti. Izkušnja predstavlja obojestransko obogatitev: po eni strani mladi opravljajo koristno delo, po drugi pa spoznavajo življenje katoliške skupnosti, nove kraje, kulturo in življenje v novem okolju. Predvsem pa je to priložnost za poglobitev izkustva vere, ki smo jo poglobljali z molitvijo, obhajanjem vsakdanje maše in podelitvijo lastnega doživljanja ter razmišljanja.

Kosilo z misijonarjem Jožetom Adamičem z Madagaskarja.

Izjava gostitelja patra Martina Kmetca, slovenskega misijonarja v Turčiji (11 let v Libanonu in 18 let v Turčiji)

Zelo sem hvaležen skupini dijakov in Mariji Leskovec, vzgojiteljici oziroma koordinatorici, enako njeni sestri Miri, študentoma Jakobu in Antonu za animacijo. Rad bi se zahvalil slovenskim minoritom za pomoč pri nakupu materiala, ki smo ga potrebovali na taboru. Hvala vsem skupaj za vse, kar smo doživeli, za opravljeno delo. Delo nima vrednosti, če ni v njem vere in sodelovanja. Lahko smo hvaležni Bogu za vse. Nihče ni popoln, tudi Cerkev ni, vendar smo poklicani, da z življenjem in trdom pričujemo za resnico, ki jo Cerkev oznanja, za svetost Cerkev. Želeti je, da bi mladi to navdušenost nad Jezusovim

sporočilom, ki jo imajo v sebi, prinašali tudi drugim ljudem. V Evropi in Sloveniji se kaže velika potreba po evangelizaciji, zato smo poklicani, da bi prinašali Božje kraljestvo povsod, kjerkoli že bomo.

Udeleženci misijonskega tabora so hvaležni ...

- Hvaležen za lepo izkušnjo tabora, za lepo vreme, za vikend priprave na tabor, spremstvo ge. Mire, za organizacijo, gostoljubje, potrpežljivost. Prišli smo v skupnost z več jeziki; lepo, da smo lahko govorili v slovenščini s patrom Martinom.
- Zapomnil si bom ulice in ljudi, duhovno dimenzijo tabora: svete maše, molitve, delo; nismo prišli v hotel, ampak smo pomagali krščanski skupnosti. Veliko smo

Žaganje

Pri Marijini hiši

Mešanje betona

Polaganje knaufa

prejeli drug od drugega. Hvala vsem za dobro vzdušje, veliko novega sem se naučil; res lepo.

- Dali smo se na razpolago, veliko delali skupaj; bili smo odprti drug za drugega, veliko smo se pogovarjali, molili in peli; hvala vsem (spremljevalcem in patru, ki nas je sprejel) za vse, za zaupanje in program 'izven plana'.
- 12 dni super, vsi dnevi različni, čeprav ista zasedba; hvala za potrpežljivost.
- Ob delu smo se podpirali, dopolnjevali ter se učili drug od drugega. Pater Martin ni samo govoril, je tudi delal in nam bil zgled, ko je pomagal pri delu. Znali smo biti skupnost.
- Navdušeni smo, lepo je odkrivati, koliko talentov imamo v skupini in da smo poleg šole in glasbe tudi praktični in samostojni.

- Tabor je bil zanimiva izkušnja; naučili smo se veliko novega.
- Ora et labora (moli in delaj), zelo lepa izkušnja.
- Poklicani smo, da iščemo v vsakem človeku dobro in da se trudimo delati dobro.
- Patru Martinu hvala za duhovno vodstvo.
- Osebnostno sem zrastle in sem doživela misijonsko izkušnjo, ki velja za deset duhovnih vaj.
- Imeli smo okvirni program, ki je bil dopolnjen in popestrjen z zelo bogatim dodatnim programom.

Udeleženci o izkušnji misijonskega tabora

Tabor v Turčiji se mi zdi super izkušnja – od blizu smo spoznali življenje misijonarjev v Turčiji, turško kulturo in način življenja. Hkrati smo naredili tudi nekaj koristnega za krščansko skupnost in ji na ta način pomagali. Učili smo se življenja v skupnosti, sodelovanja, pomoči ... Zdi se mi, da smo si s tem precej razširili obzorja. Ostale bodo tudi močno nagovarjajoče pridige patra Martina, gostoljubje vseh patrov, skupne dogodivščine, pogovori, nasmehi ...

Izkušnja z misijonskim delom v Turčiji mi bo za vedno ostala v spominu; dobra družba, gostitelji, hrana in seveda delo so naredili izkušnjo še boljšo. Teh 12 dni je minilo zelo hitro in produktivno. Uspelo nam je obnoviti in popraviti veliko stvari, zato se zelo veselim naslednje podobne izkušnje. (Filip Ferlež)

Polaganje tlakovcev

Obisk treh 16 letnih muslimank

Obisk Hagije Sofije

Prepevanje pri nedeljski sveti maši

Misijon mi je ostal v lepem spominu, saj smo se lepo družili in spoznali veliko ljudi. Zelo dobro smo se imeli v nedeljo, ko smo skupaj z župljani praznovali rojstni dan ene izmed njih. V spominu so mi ostale številne znamenitosti, ki smo si jih ogledali, ter seveda romanje v Efez in Izmir. Teh 12 dni mi bo verjetno za vedno ostalo v spominu. (Neža Tomažič)

Tako kot je Božja poklicanost različna, tako so drugačni misijoni. Misijon v Turčiji ni misijon med nekimi črnskimi reveži, ampak med bogatimi muslimani, kar je včasih le še težje, če je denar sveta vladar. Na misijonskem taboru v Turčiji sem doživel stavek *Ora et labora* – moli in delaj. Seveda ni bilo samo to, ampak tudi romanje v Efez in Izmir, kjer smo si ogledali kraje začetkov krščanske vere med pogani. Misijon sredi bogatih muslimanov je otoček, ki se bori za obstanek, zato lahko vsak prispeva vsaj molitev v ta namen. Sam tabor pa je bil uspešen, saj smo naredili kar nekaj dobrega za to krščansko skupnost v Istanbulu. (Vid Stanovnik)

To je bil zame že vsaj 20. misijonski tabor z mladimi in tretji v Turčiji pri patru Martinu Kmetcu, ki nas je povabil

na misijon. V okviru Jegličevega dijaškega doma, ki deluje znotraj Zavoda sv. Stanislava, se je odzvalo 9 mladih in 2 bivša dijaka (študenta). Imeli smo vikend pripravo in se za 12 dni odpravili na misijon slovenskega misijonarja, ki v tihi navzočnosti Kristusovega pričevalca skrbi za malo krščansko skupnost v Istanbulu. S svojo prisotnostjo na misijonu smo izrazili medčloveško solidarnost z malo krščansko skupnostjo, ki smo ji z molitvijo in delom pomagali na misijonu pri različnih vzdrževalnih delih, kot so barvanje, pleskanje, pospravljanje, urejanje itd. Res smo se kot mala skupnost zelo dopolnjevali in pokazali vse svoje talente. Z Božjo pomočjo smo res doživeli veliko lepega in prišli do marsikaterega novega življenjskega spoznanja. Bogu in patru Martinu hvala za vse, kar nam je bilo dano, za privilegij, da smo nekaj dni preživeli v mali anonimni krščanski skupnosti, ki ji intenziven duhovni boj ni prizanesen. Potrebne je veliko molitve in zadoščevanja za vse potrebe misijonov, ki kličejo po pričevalski evangelizaciji. (Marija Leskovec)

Skupinska slika z župljani

Kraj prvega efeškega koncila

Obisk škofa iz Libanona

Zapiski iz dnevnika

Kakšen je bil delovni dan?

Sobota, še en delovni dan. Ko smo se zjutraj s hvalnicami uglasili na Božjo voljo, smo nadaljevali s krepčilnim zajtrkom, nato pa smo se zagnano lotili dela v samostanu. Uspelo nam je v grobem dokončati tri večje projekte: drenažo – položili smo še zadnje tlakovce; kor – prebarvali smo ograjo in deske na koru, prepleskali stene in zbrusili stopnice; lopo – orodje iz lope smo pospravili, ga „presortirali“ in vrgli stran, kar ni bilo več uporabno. Začeli smo izdelovati novo omaro za orodje v lopi. Veliko časa nam je vzela tudi dotrajana in razpadajoča okenska polica, ki smo jo morali zamenjati. Vreče, v katerih so v terek pripeljali pesek, smo napolnili z izkopano zemljo, ki nam je ostala od drenaže. Zvečer smo pospravili še dvorišče in posesali cerkev, da je bilo vse pripravljeno in lepo urejeno za nedeljsko sveto mašo. Res si bomo dobro zapomnili petje mujezinov, saj ga poslušamo petkrat na dan („prva runda“ že ob pol petih zjutraj, zadnja ob pol enajstih) in je kar precej glasno – živimo namreč zelo blizu mošeje. Hvaležni smo gospe kuharici za odlično hrano, patru Martinu za vso organizacijo in vsej minoritski skupnosti za veliko gostoljubje. Sedaj tudi že bolj obvladamo osnovne izraze v turškem jeziku in jih z veseljem uporabljamo. Türkiye’den selamlar!

Nedelja po „turško“

Nedelja. Gospodov dan smo pričeli malo kasneje kot običajno čez teden, saj smo podaljšali naš počitek za eno uro in pričeli dan z molitvijo v naši misijonski cerkvi. Pripravili smo tudi bolj slovesno sveto mašo s petjem, ki se je udeležilo skoraj 40 župljanov. Večinoma so to tujci, ki bivajo v Turčiji. Gospa Irena, Filipinka, ki dela pri bogati turški družini kot gospodinja in uči njihove otroke angleščino, je praznovala svoj rojstni dan in je skupaj z drugimi Filipinkami za vse pripravila okusno kosilo s filipinskim pridihom. Med župljani smo srečali tudi Slovenko s sinom, ki že več let skupaj z možem živi v Turčiji. Rojstnodnevno praznovanje smo zaključili s skupnim fotografiranjem na samostanskem vrtu in nadaljevali popoldanski obisk Istanbula pod vodstvom našega

gostitelja patra Martina Kmetca. Z lokalnim avtobusom in metrojem smo se odpeljali do cerkve sv. Antona, ki jo prav tako oskrbujejo patri minoriti. Cerkev vsak dan obišče zelo veliko ljudi. Zapeli smo nekaj taizéjskih spevov in se podali na ogled ne tako znane cerkve San Salvatore in Hora, bivše bizantinske cerkve, ki je spremenjena v muzej, prej pa je služila kot mošeja. V tej cerkvi je kar nekaj še zelo lepo ohranjenih mozaikov iz bizantinske dobe, ki močno nagovarjajo vernika k spoznanju življenja in dela njegovega Odrešenika. Na poti nazaj smo se sprehodili tudi po najbolj turistični ulici, po kateri hitijo ljudje po nakupih ali preprosto pridejo na daljši sprehod po mestu. Ko smo se po uri sprehajanja po glavni ulici, pokušini njihovega lokalnega sladoleda ali kebaba naužili istanbulskega utripa, smo se odpravili domov. Med potjo smo imeli priložnost za medsebojno druženje in klepet. Dan smo zaključili z dnevno refleksijo in zapetim Angelček varuh moj. (Marija Leskovec)

Romanje v Efez in Marijino hišo

Prenočili smo v centru za duhovne vaje in medverski dialog, ki ga vodijo frančiškani iz Koreje. Sonce nas je zvalo k jutranji molitvi na samostanskem vrtu, da Bogu posvetimo romarski dan. Odpeljali smo se proti Marijini hiši nad Efezom, kjer smo v kapeli bratov kapucinov obhajali sveto mašo v čast naši nebeški Materi Božji, ki na tem kraju z apostolom Janezom in drugimi učenci

Obisk Istanbula

prebivala v prvi Cerkvi. V hiši, kjer je prebivala nebeška Mati, se vsak dan zvrsti na tisoče romarjev in turistov z vsega sveta. Oskrbujejo jo zaposleni s turškega ministrstva za kulturo. Marijina hiša in pripadajoče zemljišče sta nekdanj pripadala lazaristom, sedaj pa je vse pod državno upravo, saj Katoliška cerkev v Turčiji uradno ne obstaja. Vse še delujoče cerkve in samostani so kot lastnina prepisani na posameznike ali pa spadajo pod državno upravo ali pristojno ministrstvo. Cerkev je torej v Turčiji anonimna, ker uradno sploh ne obstaja. V Marijini hiši smo se v molitveni drži zadržali še nekaj trenutkov, saj smo lahko tudi premišljevali, kako je od tu nebeška Mati na praznik Marijinega vnebovzeta odšla v nebeško slavo. Romanje smo nadaljevali v staro grško-rimsko naselbino Efez, ki je kulturni spomenik Uneska in je še vedno v fazi izkopavanja. Mesto Efez je bilo sedež sedmih malih azijskih cerkva prve Cerkve, omenjene v Janezovem razodetju. Prvo krščansko efeško skupnost je ustanovil apostol Janez, nato pa jo je razvil sveti Pavel. Janezov evangelij je bil najverjetneje napisan v tem mestu, enako kot pisma svetega Pavla Efežanom. Mesto Efez, ki je omenjeno tudi v Pavlovih pismih in Apostolskih delih, so zgradili Grki in je kot rimska kolonija leta 129 pred Kristusom doseglo višek svojega razcveta. Ogleдали smo si tudi ostanke bazilike, kjer je leta 431 potekal efeški koncil, ki so mu sledili še drugi. Vsako leto na kraju prvega koncila pripravijo slovesno zahvalno sveto mašo. Občudovali smo poti, po katerih so hodili sveti možje in žene prve Cerkve, in ob prebiranju Božje besede prisluhnili besedam svetega Janeza o Pavlu v Efezu (Apd 19,1–10). Vreme v Efezu je bilo zelo toplo in sončno, temperature so se bližale 40 stopinjam. Po obisku Efeza smo imeli kosilo v Selçuku, se napotili v mesto Izmir. Tam smo imeli čas, da si ogledamo še center mesta, kjer se nahaja katedrala in cerkev svetega Polikarpa. Po ogledu cerkva smo

se odpeljali nazaj na letališče v Izmirju in v 40 minutah prileteli nazaj v Istanbul. Ob prihodu na misijon sta nas pričakala okusna večerja in škof (minorit) Cesar Essayan iz Bejruta, ki se je ustavil na poti iz Svete dežele, kjer je vodil duhovne vaje za duhovnike. Večer smo zaključili z dnevno refleksijo in kratko molitvijo. (Marija Leskovec)

Deveti dan

To jutro smo se zbudili v lesenih hiškah nekje v naravi, oddaljeni od mestnega vrveža. Doživeli smo pravcati turški zajtrk, kar pomeni: burek in turški čaj. Pot nas je vodila v Marijino hišo, kjer smo imeli tudi mašo Njej v čast, pravi blagoslov tega romanja pa je bilo petje taizejskih pesmi pred ostalimi tujimi romarji, ki so hodili mimo nič kaj živčni oziroma ravnodušni, a so se nam v melodiji celo priključili. Drugi pomembnejši obisk pa je bil arheološki muzej na prostem v Efezu. Prelevili smo se v raziskovalce sicer že odkritega rimskega in helenkega mesta. Vsak je našel svoj najlepši 'kamen', a meni je bila najbolj všeč knjižnica in pripovedovanje o njeni mogočnosti. Kljub žgočemu soncu in kamnom, po katerih smo hodili, ki so to toploto še bolj intenzivno odbijali v nas, je bil sprehod po tem antičnem mestu zame eden lepših ogledov Turčije. Ura je bila dovolj zgodnja, da smo se odpravili še na sprehod po obmorskem mestu Izmir, preden smo odleteli do Istanbula. Naj omenim osebno izkušnjo, zaradi katere sem spremenil določeno mišljenje o Turkih. Prej so bili namreč le robustni možje, ki so se v moji glavi prikazovali kot uničevalci/osvajalci iz pripovedovanj o sultanu Sulejmanu ali iz janičarskih pohodov. Mnenje sem spremenil le zaradi enega moža, ki mi je pomagal pospraviti mizico na letu in mi prenesel torbo v zgornji prtljažni del – na videz zanemarljivi deli sta name naredili vtis, da se človečnost le skriva v dejanjih teh ljudi.

Izredni provincialni kapitelj

P. Igor Salmič, prov. minister in p. Danilo Holc, prov. tajnik

Od 6. do 7. novembra 2019 se je v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju odvijal izredni provincialni kapitelj slovenske minoritske province sv. Jožefa. Na njem sta bila navzoča generalni minister p. Carlos Trovarelli in generalni asistent za Srednjo Evropo (CEF) p. Dominique Mathieu. Vseh udeležencev (delegatov) je bilo 25.

Glavna tema kapitlja je bila razmislek in odločitev o prioritetah in obsegu apostolata ter reorganizacija pastoralne dejavnosti. Že konec lanskega leta je bila ustanovljena komisija, ki je pripravila delovno gradivo (*instrumentum laboris*). Gradivo je obsegalo analizo trenutnega stanja ter pogled naprej v smislu reorganizacije naše navzočnosti v samostanih in župnijah.

Razpravo na kapitlju sta s svojimi posegi obogatila tako generalni minister kakor generalni asistent, ki sta opogumila vse brate, da s svojim življenjem še naprej pričajo za novost evangelija, predvsem preko dela z mladimi. Ena od zanimivih misli je bila, kako v teh spremenljivih časih, ko bo treba prilagoditi tudi cerkvene strukture, kakšno dejavnost opustiti, da bi lahko svoje moči preusmerili v novo, ustrenejšo in rodovitnejšo v smislu animacije novih duhovnih poklicev ter druge pastoralne oskrbe in evangelizacije.

Med samim kapitljem smo skupni bratski večer izkoristili za komemoracijo za našim minoritskim božjim služabnikom p. Placidom Cortesejem (1907–1944) ob

75. obletnici njegove mučeniške smrti v Trstu. Gestapo (nacistična tajna policija) ga je namreč strahovito mučil in ubil zaradi njegovega molka, saj ni hotel izdati imen sodelavcev, ki so mu pomagali pri reševanju tolikih jetnikov v koncentracijskih taboriščih (tudi Slovencev) med drugo svetovno vojno. Medse smo povabili časnika gospoda Iva Jevnikarja, nekdanjega glavnega urednika slovenskih informativnih programov na italijanski državni televiziji RAI za pokrajino Furlanijo - Julijsko krajino. Predstavil nam je delo, mučeništvo ter postopek za beatifikacijo tega božjega služabnika.

Na sklepno slovesno kosilo smo povabili tudi mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla ter njegovega tajnika. Med kosilom pa sta spregovorila tudi p. Janez Šamperl in p. Tomaž Majcen. P. Janez je predstavil izkušnjo bivanja ter pričevanja v mešani redovni skupnosti, kjer biva skupaj s frančiškani in kapucini v Assisiju, v samostanu pri Chiesa Nuova (kraj Frančiškovega rojstva). P. Tomaž pa nam je opisal misijonsko izkušnjo na Danskem, v Københavnu, kjer opravlja tudi župniško službo, občasno pa poskrbi še za duhovno oskrbo katoličanov na Grenlandiji. Tudi on živi v mednarodni minoritski skupnosti, skupaj z bratom s Hrvaške in bratom s Filipinov.

Kapitelj - generalni asistent za CEF, general in provincial p. Igor Salmič

Hej, p. Janez, kaj pa delate vi tam v tistem novem samostanu v Assisiju?

P. Janez Šamperl

(in poskus odgovora na pogosta vprašanja, ki sem jih vedno znova deležen)

V samostanu Chiesa Nuova v Assisiju smo iz vseh treh prvih redov (frančiškani, minoriti, kapucini), poklicani in poslani bratje, da bi skupaj živeli v eni skupnosti. Da bi poskušali (*ad experimentum*) živeti po prvotni zamisli sv. Frančiška, ki mu je »Gospod dal brate« – nerazdeljene, vesele, enotne ...

Kdaj ste pravzaprav začeli?

V nedeljo zvečer (6. 10. 2019) po slovesnih večernicah se je v cerkvi Chiesa Nuova v središču Assisija brez reflektorjev in TV-kamer začelo nekaj novega. Ustanovljena s strani predstojnikov, kustosa Sacra Conventa in provincialnih ministrov, je zaživela interobediencialna skupnost Frančiških bratov. Tako torej odslej v istem samostanu skupaj bivamo bratje minoriti, frančiškani in kapucini.

Kaj pa delate?

Zdi se mi, da gremo, hodimo naprej, ampak v preteklost, k našim koreninam, k nerazdeljeni, enotni skupnosti bratov. S temi koraki »naprej v preteklost« pa je povezanega tudi veliko dela, o katerem bom pozneje napisal kaj več.

Sam sem od doma, iz Slovenije, prinesel pozitivne izkušnje medbratskega sodelovanja in z veseljem dodajam svoj delež k nastajajoči skupnosti, v kateri bodo bratje živeli določen čas. Seveda pa poleg vsega drugega ostajam na razpolago romarjem iz Slovenije in Hrvaške za vodenje po baziliki sv. Frančiška in po Assisiju.

Kdaj pa se je vse skupaj začelo?

Interobediencialna skupnost Frančiških bratov, ki prav gotovo predstavlja sanje mnogih bratov širom po svetu, ima v Assisiju svojo konkretno pot, ki smo jo Frančiškovi bratje iz Umbrije prehodili skozi zgodovino.

Vse se je začelo na grobu sv. Frančiška leta 2013, ko je papež Frančišek ob obisku Frančiškovega groba naročil vsem generalnim ministrom Frančiških redov: »Potrudite se, da boste združeni, da boste zaživeli skupaj.« To svojo željo papež Frančišek ponavlja na domala vsakem srečanju z brati. Leta 2014 je sledilo zelo odmevno skupno romanje bratov iz vseh treh redov (če koga zanima, ga še lahko najde na spletu, o njem pa sem pisal v naši reviji). Nato smo leta 2017 v Foligno Frančiškovi bratje vseh treh redov obhajali še skupni kapitelj – generalissimo, kjer smo sklenili, da se v Assisiju ustanovi skupni samostan vseh treh redov. V novi skupnosti naj bi iz reda kapucinov, minoritov in frančiškanov bivali po trije bratje, zaenkrat število še ni uravnoteženo.

Kako daleč pa ste že prišli »naprej v preteklost«?

Sam mislim in čutim, da smo že prišli daleč, daleč. Ne po naši zaslugi, ampak po zaslugi bratov z vsega sveta, ki se med seboj ne sovražijo več, si ne mečejo polen pod noge, se ne obtožujejo, so veseli in navdušeni nad našimi skupnimi začetki v Assisiju in tudi drugod po svetu. Torej smo na nek način že presegle razloge, ki so privedli do delitve reda.

Torej kako, optimistično – pesimistično?

Tukaj ni nobenega dvoma. Jutrišnji dan prinaša še večje zблиževanje med Frančiškovi redovi. V osnovi gre za zблиževanje (nikakor ne za oddaljevanje). Tistega nedeljskega večera, ko smo začeli, je bila cerkva Chiesa Nuova polna bratov (tudi nekaj sester je bilo) vseh vrst in barv habitov, vsi pa smo bili prepasani z enakim belim cingulom s tremi vozli, ki predstavljajo evangeljske svete – tri zaobljube. Le-te so temelj in poročstvo za jutrišnji dan nove skupnosti in vseh Frančiških redov.

Kdo si, prijatelj iz Assisija?

Metka Rihtar

Dobrih 32 let je odkar sem kot mlado dekle poromala z mladimi iz vse Slovenije v večno mesto Assisi! Bilo mi je zelo lepo in zelo doživeto! Sv. Frančišek se me je dotaknil in spremlja moje življenje in mojo družino še danes!

Na romanju smo se dogovorili, da se decembra spet vidimo, tako je bil določen 5. december, dan pred sv. MIKLAVŽEM! Vsak je s seboj prinesel majhno darilo, da smo obhajali miklavževanje!

Takrat sem za darilo prejela to čudovito lutko sv. Frančiška, ki je delo pridnih rok in v žepu torbice nosi veliko sporočilo:

KDOR IMA LJUBEZEN V SVOJEM SRCU, IMA VEDNO NEKAJ, KAR LAHKO DA!

Verjamem, da je bila ta lutka narejena z veliko ljubezni in truda, zato je tudi spremljevalka skozi moje življenje!

Rada bi rekla hvala tistemu ali tisti, ki je to lutko izdelal! Zato prosim, naj razkrije svoje ime in ga sporoči na naslov uredništva.

Assisi

Branko Rodošek

Assisi: hrepenenje, želja, upanje ...
 Tu sem, tu sem našel mir,
 ki sem ga iskal.
 Čas za ustvarjanje ...
 Vzajem pipec – rezbarim.
 Vzajem svinčnik – rišem.
 Še kaj?
 Sežem v dušo – molim.
 Sploh se nisem tako poznal!
 USPEL SEM!

Verodostojnost

Eva in Lina Strajnar

Dragi otroci, pozdravljeni.

Ste vedeli, da je beseda milost v Svetem pismu zelo pogosta? Če bi prešteli, kolikokrat se pojavi, bi našli več kot tristo zadetkov.

Poznaš vsaj kakšen stavek iz Svetega pisma, ki omenja besedo *milost*? Če je tvoj odgovor ne, ti predlagam, da se kakšnega od spodnjih stavkov naučiš na pamet. Božja beseda je živa, dejavna in ti pomaga, da v življenju veš, kaj je prav in kaj ne. Poznati Božjo besedo pomeni poznati Boga, zato si kakšnega od stavkov le prepisi in zapomni.

Zgornje stavke poveži s spodnjimi tako, da dobiš smiselno poved iz Svetega pisma. Če ti je (pre)težko, to naredi skupaj s starši ali pa pokukaj v Sveto pismo.

Izkaži mi milost, o Bog, po svoji dobroti ...

Kdor je dober, prejme milost od GOSPODA ...

Kajti gore se bodo premaknile in griči omajali ...

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija ...

Štefan pa je bil poln milosti in moči ...

... kajti našla si milost pri Bogu. (Lk 1,30)

... po obilnosti svojega usmiljenja izbriši moje pregrehe! (Ps 51,3)

... in je delal velike čudeže in znamenja med ljudmi. (Apd 6,8)

... moja milost pa se ne bo odmaknila od tebe in moja zaveza miru se ne bo omajala, pravi tvoj usmiljeni, GOSPOD. (Iz 54,10)

... snovalca naklepov pa obsoja. (Prg 12,2)

Slovenska sveta maša in pesem v minoritski cerkvi sv. Antona Padovanskega v Carigradu

Helena Štefanič

Vokalna skupina Cantate Domino iz Kočevja se je letos udeležila VII. mednarodnega zborovsko-folklornega tekmovanja Harmanfolk, ki je potekalo od 7. do 11. maja v Istanbulu. Pevci na svojih gostovanjih z veseljem obišejo slovenska društva in slovenske duhovnike v tujini in prepevajo pri svetih mašah. To pot so po prihodu v Carigrad najprej obiskali cerkev sv. Antona Padovanskega, kjer jih je pričakal minorit p. Martin Kmetec. Kljub veliki letalski zamudi in gostemu prometu so prav čudežno še pravočasno prispeli do cilja.

Skupina letos obeležuje 30 let delovanja, p. Martin pa 30 let dela v misijonih. Leta 1989 je odšel v Libanon, kjer je 10 let deloval v minoritskem samostanu v Bejrutu. Nato je bil poslan v Turčijo, najprej v Izmir, pred štirimi leti pa v Istanbul, kjer v 18-milijonski metropoli živi okoli 60 tisoč kristjanov. P. Martin živi v skupnosti s tremi sobraty, v samostanu, ki je 25 km iz centra mesta, minoriti pa imajo še eno skupnost s šestimi brati v središču Istanbula, ob cerkvi sv. Antona Padovanskega. Med trinajstimi katoliškimi župnijami, ki spadajo pod apostolski vikariat v Istanbulu, je župnija svetega Antona Padovanskega najpomembnejša. Leta 1906 zgrajena cerkev, v kateri se svete maše obhajajo vsak dan v italijanskem in turškem jeziku, ob praznikih pa tudi v angleščini in poljščini, ima danes izrazito ekumenski značaj. Vsak teden jo obiše do sedem tisoč ljudi. Poleg katolicanov, h katerim prištevajo še

kristjane armenskega, sirskega in kaldejskega obreda, prihajajo na pogovor, k molitvi ali blagoslovu tudi judje in muslimani.

V torek, 7. maja, zvečer je p. Martin Kmetec za številne obiskovalce daroval sveto mašo v angleškem, turškem in slovenskem jeziku, pesem pa je v čudoviti akustični cerkvi zadonela v latinščini in slovenščini. Po maši in koncertu sakralnih pesmi slovenskih skladateljev je člana vokalne skupine Cantate Domino pozdravil slovenski veleposlanik v Turčiji g. Igor Jukič, ki je na povabilo p. Kmetca prišel iz Ankare. Druženja in pogostitve v samostanu se je udeležilo tudi nekaj Slovencev, ki živijo v Carigradu.

Ker je bilo prvi dan malo časa za pogovor, je p. Martin pevce kasneje obiskal v njihovem hotelu. Spregovoril jim je o svojem dolgoletnem misijonskem poslanstvu v deželah, kjer je prisotnost krščanske skupnosti kot kapljica v morju. Je odličen poznavalec razmer na Bližnjem vzhodu, zna arabski in turški jezik, leta 2010 je doktoriral s področja islama. V deželi, ki je že v prvih stoletjih sprejela krščanstvo, potem pa ga je izpodrinil islam, skuša kot misijonar skupaj z drugimi duhovniki, ki delujejo tam, ohranjati oziroma poživljati krščansko skupnost, ki bi obstala kot Kristusova pričevalka tudi v prihodnosti. Upamo, da sta ga prisrčno srečanje in slovenska pesem napolnila z novo energijo za požrtvovalno in zahtevno poslanstvo.

Avtorica članka in pevka vokalne skupine sem p. Martina spoznala na svojih prvih duhovnih vajah v Assisiju leta 1993. In ker je ravno božični čas, naj omenim, da je

bila naša skupina s p. Martinom povezana že pred 20 leti. V monografiji vokalne skupine Cantate Domino, ki je izšla letos v oktobru ob 30-letnici delovanja, je zapis: »V božičnem koledovanju 26. in 28. decembra 1998 ter trikraljevskem koledovanju 5. januarja 1999 zbrani denar 67.500 SIT je skupina poslala slovenskemu misijonarju p. Martinu Kmetcu v Libanon.« Objavljen je tudi del zahvalnega pisma p. Martina: »Dragi prijatelji, prejel sem vaš denar, ki ste mi ga pripravili s petjem za tri kralje. Naj vam bo v blagoslov, kakor bo v blagoslov tistim, ki jih srečujem in se nahajajo v tako težkih položajih, da si je včasih težko predstavljati. Vse dobro! Bejrut, 20. 2. 1999«

Asiške oljke nas povezujejo

Pavle Košorok

Že kar nekaj let je, odkar je bil v Assisiju na pobudo patra Janeza Šamperla obnovljen oljčnik asiškega samostana. Letos spomladi ga je zagnana ekipa skrbno obrezala, tako da je bilo mogoče jeseni pričakovati dobro letino. Ker oljke letos v naših krajih skorajda niso rodile, smo se bali, da tudi v Umbriji letina ne bo obilna. Kljub temu smo bili prijetno presenečeni.

Od 17. do 27. oktobra smo bivali v Assisiju. Z nami se je pripeljal tudi pater Janez, ki je imel pred tem opravke v Sloveniji. Romanov avto je bil poln hrane za tradicionalno slovensko večerjo v Sacru Conventu. V prvi ekipi nas je bilo šest. Takoj naslednji dan smo zavzeto začeli z delom.

Mauro (oskrbnik samostanskega oljčnika) je že zastavil delo ob vratih dovozne poti do samostana in takoj smo se lotili dela. Roman, Ani, Cvetka, Urška, Marina, Mauro in njegov pomočnik, begunec iz Venezuele Maximilian, smo že prvi dan nabrali 220 kg oliv. V nedeljo so se nam pridružili še Boris iz Ajdovščine ter »Baška grapa« – Jože, Dejan in Jolanda. Z njihovo pomočjo in izkušnjami se je učinkovitost obiranja močno povečala. V torek smo že odpeljali prvo zalogo obranih oljk v oljarno; bilo jih je skoraj eno tono. Gospodinja oljarne nas je povabila tudi na prvo pokušino olja – popečene koščke kruha je namazala s strokom česna in rahlo posolila, na tako podlago pa je treba kaniti nekaj kapljic olja. Vsi smo ga pohvalili.

Prav zagnano smo se še naprej lotevali dela, videlo se je, da stari oljkarji svoje delo obvladajo, in tudi vloge so bile pravilno razdeljene. Boris je obiral mlade oljke ob poti, Roman in močni mladci iz Baške grape pa so večinoma delali z »metuljčkom«. Pavle se je v začetku ukvarjal z varovanjem mrež, tako da olive niso letele preko ceste, kasneje pa se je pridružil Borisu.

Naš rekordni dan je bila sreda, ko smo nabrali več kot 500 kg oliv. V četrtek sta se nam po celonočni vožnji iz Slovenije pridružila še Pavle in Dorica. Ta dan nam je pater Janez pripravil obisk sester v kraju Rocca Sant' Angelo. Pri življenju ohranjajo skromno cerkvico z bogato zgodovino, ohranjene so freske iz časa kmalu po začetku delovanja sv. Frančiška. Njihovo osnovno delo je molitev in skrb za mali samostan. Negujejo eno od sester, ki je hudo prizadeta zaradi multiple skleroze in potrebuje vso oskrbo. Dokler pa je bila še pri močeh, je slikala krasne ikone, ki jih je samostan, predvsem pa kapela, poln. Na vidnem mestu je ikona Sv. Trojice po znameniti ikoni Andreja Rubljova, ki smo jo letos lahko videli v Tretjakovski galeriji v Moskvi. Sestram smo nesli nekaj slovenskih daril. Tudi one nam niso ostale dolžne in so nam podarile svoje pridelke – kozarčke figove marmelade. Na poti do samostana nas je pater Janez povabil še na »najboljši sladoled«. Zvečer smo imeli pred večerjo pokušino prvega letošnjega olja, ki smo ga pomagali pridelati. Skupaj z oljem so bile pripravljene tudi brusketete.

Samostanske večerje z vsemi patri v veliki obednici so posebno doživetje in velik privilegij. Obednica je bogato poslikana, pod stropom so po celotnem obodu slike Frančiškovi naslednikov, ki so postali papeži ali kardinali. V isti obednici vedno postrežejo tudi sedanjemu papežu, kadar pride na obisk, gostila pa je tudi povabljenca papeža Janeza Pavla II., ki so se leta 1986 v Assisiju zbrali k molitvi za mir. Domov grede smo vedno šli mimo oljke miru, ki je zasajena na zelenici pred baziliko in jo je posadil papež Janez Pavel II. Tudi naše bivanje v Assisiju je bilo posebno doživetje. Stanovali smo v hiši, ki je bila podarjena samostanu in leži tik nad zelenico ob Frančiškovi baziliki. Pogled nanjo nas je razveselil že zjutraj, ko smo se zbirali za zajtrk, popoldne pa smo pred večerjo lahko posedali na balkonu in uživali v pogledu na Frančiškovo cerkev in večerno zarjo.

Z vremenom smo imeli neverjetno srečo, bilo je prav poletno. Stari oljkarji se spominjajo, da je znalo biti včasih tudi mraz. Enkrat samkrat je ponoči malo porosilo, vendar se je vreme kljub temu čez dan spet popravilo.

V stiku s samostanskimi patri smo doživljali izraze spoštovanja, številni so prihajali k naši mizi in nas pozdravljali. Pater Janez je sicer uradno hodil »v inšpekcijo« v oljčnik, pater Mario pa nas je enkrat prišel posebej pozdravit. Velikega navdušenja je bila seveda deležna slovenska večerja, za katero se je v Assisi posebej vrnil kustos samostana p. Mauro in pozdravil naše kuharice, posebej Ani, Cvetko in Urško ter celo omizje. Ob slovenski večerji se je celotno omizje zadržalo veliko dlje kot običajno.

Bivanje v Assisiju ni samo obiranje oljk, to je enkratna izkušnja bivanja na kraju, kjer so se in se še vedno dogajajo velike duhovne spremembe. Če pomislimo, kako je Frančišek razumel klic »popravi mojo cerkev« v času, ko se je Cerkev v resnici podirala, lahko tu spremljamo tok zgodovine. Od številnih redov, moških in ženskih, ki so vzkli iz Frančiškovega gibanja, do Frančiškovega obiska muslimanskega sultana in molitve za mir, ki je združila vse vrste verstev. Tudi to je milost Frančiškove pobude.

Mi smo prišli samo kot oljkarji, vendar smo se vsak dan udeležili maše patra Janeza pri bližnjih sestrah. Pri tem

smo se spomnili tudi domačih, ki so imeli kakršnekoli težave, Iva, Stanka, Borisa in male Minke, ki je že mesec dni v bolnišnici. Za zaključek dneva nas je pater Janez ponavadi povabil še h krajšemu razmišljanju v samostanski govorilnici, od koder smo potem odšli »na hrib« k zasluženemu počitku.

Ne vem, ali je slovenska večerja dala veliko moči tudi minoritskim novincem, ki so se nam pridružili v petek. Kot mladi in močni fantje so prevzeli nič kaj prijetno delo vlačjenja in ravnjanja mrež pod oljkami, tako da smo vsi ostali bili lahko samo oljkarji in metuljčkarji. Ta dan smo nabrali rekordnih 46 zabojev, kar je skoraj ena tona oliv. Ker je bilo vreme sončno, smo po končanem obiranju radi poležali na travi pod palmo ob skladišču oliv, kjer so nam postregli s sokom.

V soboto dopoldne smo imeli zadnje obiranje. Že klepet ob malici je bil znamenje slovesa. Vse naše dame so ta dan preizkusile »metuljčkanje« in ugotovile, da je naporno. Naši najboljši metuljčkarji pa še vedno ostajajo Jože, Dejan in Roman. Boris je nedvomno strokovnjak, ki mu je bilo zaupano tudi obrezovanje in pomlajevanje oljk. Večji kos odrezanega oljčnega debla smo odpeljali domov, da bo lahko Doričin sin iz njega kaj naredil. V soboto popoldne nas je pater Janez povabil v svoj novi dom, v samostan ob cerkvi Chiesa Nuova, kjer smo se slikali ob kipih mame Pie in očeta Petra – Frančiškovi starših.

V novi skupnosti bodo patri različnih Frančiškovi redov poskušali živeti skupno življenje v pristnem Frančiškovem duhu. Pater Janez je prepričan, da bo k temu pripomogla tudi slovenska izkušnja, saj minoriti, kapucini in frančiškani že ves čas sodelujejo brez predsodkov. V tem samostanu je bil tudi mlad indonezijski pater Pio, ki bo enkrat z veseljem prišel v Slovenijo.

Vesel sem bil, da smo imeli čas tudi za osebno duhovnost, molitev pri Frančiškovem grobu, za koncerte v baziliki in tudi za osebno vodenje patra Janeza po baziliki. Izognili smo se vsem štantom in romarski kramariji, čeprav smo na koncu tudi sami kupili nekaj malega za spomin in darila. V nedeljo, 27. oktobra, se je naše uradno obiranje končalo. Kot pravijo, so nas nadomestili nemški prostovoljci. Ta dan smo zjutraj malo potegnili, ker se je ura prestavila na zimski čas. Po maši smo imeli še sproščen zajtrk in se poslovili. Ker je zaradi obilice prtljage zmanjkalo prostora za povratek, sem s Pavletom in Dorico ostal še dva dni. Obiskali smo bližnji Spello in Nocero Umbro, naslednji dan pa še Gubbio in Perugia, kjer se je ravno zaključeval festival čokolade. Na trgu pred »signorijo« pa je tako ali tako polno prodajalnic čokolade, kjer so nam z veseljem prodali »bačije«. Ker se je obetalo slabo vreme, smo naše domovanje temeljito pospravili in se že v torek odpravili domov. Do sedaj sem doživel že veliko lepega. Asiška izkušnja z obiranjem oljk v samostanskem oljčniku bo ostala eno najlepših doživetij v mojem življenju.

Romanje me je naučilo peti hvalnico stvarstvu

Neža Tomažič

Zagotovo ste že slišali za romarsko pot, ki te pripelje v Santiago de Compostelo. Temu podobnih poti je po svetu veliko: ena takšnih je tudi Via di Francesco (Franciškova pot), ki vodi od La Verne do Assisija. Od najbolj slavne romarske poti se razlikuje po tem, da je krajša (približno 190 km), napornejša (tako pravijo vsi, ki so prehodili obe) in predvsem manj obljudena (če po poti srečaš še kakšnega romarja, imaš že srečo!).

Skupaj z Ano Vanesso sva jo prehodili konec septembra. Jaz sem se zanjo odločila predvsem zato, ker je Franciškova. Francišek mi je že od majhnega blizu in tako rada vedno znova pridem v Assisi. Toda tokrat je bilo čisto drugače: nisem se samo prijavila, plačala, se usedla na avtobus in uživala v Assisiju.

V Franciškovo mesto sem prišla ob koncu poletja, ko sem svoje prihranke od študentskega dela skrbno hranila, da sem si lahko finančno pokrila pot, po poletju, ko sem se še toliko bolj učila za izpite, da bi le vse opravila do odhoda, in ko sem morala sprejeti, da včasih tudi kaj ne uspe tako, kot si zamisliš. Prišla sem po mnogih trenutkih dvoma, da ne bom zmogla, da ne bo uspelo, da sploh nima smisla, da grem. Prišla sem po tednih priprav, ko sem iskala najboljšo varianto poti, najbolj poceni prenočišča, najbolj uporabno opremo (in s tem pripravila kar nekaj ur na računalniku), hkrati pa sem lahko hvaležno sprejemala nasvete, spodbude in konkretno pomoč, ki so se kot dar od Boga vsipali name.

Prišla sem po devetih dneh hoje, ki niso bili lahki. Pot niti ni bila namenjena temu, da bi bila lahka. Večkrat na dan se je bilo treba vzpenjati po strmih klancih, se spustiti, pa spet povzpeti ... In včasih je bilo treba prehoditi malo več, kot je zmoglo tvoje telo, če si hotel priti do prenočišča. Treba je bilo hoditi po soncu, po dežju, gaziti po blatu in vztrajati na trdi asfaltni cesti. Treba je bilo iti čez pašnike, gozdove, potoke, po samotnih poteh, hribih, skozi velika mesta in zapuščene vasice, mimo

majhnih kamnitih cerkvic, posušenih sončničnih polj in robid z robidnicami. Treba je bilo vztrajati tudi takrat, ko bi najraje samo zamižal in se zbudil v domači postelji, pred sabo pa si imel še več kot pol poti do kraja, kjer si se namenil ustaviti.

Prišla sem po tolikih pogovorih: najprej z Ano Vanesso, potem pa tudi z Bruno (našo italijansko naključno sormarko) in z drugimi romarji, ki so me učili sprejemati drugačen pogled in razmišljanje ter so mi v svoji iskrenosti in pristnosti postajali kot bratje in sestre. Tokrat sem v Assisi prišla po številnih urah čiste tišine, ko sem lahko počasi sprejemala in razmišljala o vsem, kar se je rojevalo v mojem srcu. In po tolikih urah molitve, ki niso bile samo očenaši in zdravamarije, ampak tudi izročeni napor, sprejeti porazi, trenutki odpovedi in trenutki darovanja. V Assisi sem prišla po tolikih trenutkih, ko sem morala zaupati, da je pot prava, čeprav po logiki pelje v napačno smer, da naju bo nekdo sprejel in prenočil, da bom zmogla, čeprav sem bila že tako utrujena. In zaupati res ni bilo vedno lahko, a pot me je učila ... In v Assisi sem prišla napolnjena s številnimi čudovitimi razgledi, z vzdušjem malih srednjeveških mestec na gričih in z občutki domačnosti in gostoljubnosti v romarskih prenočiščih.

Ponavadi sem šla iz Assisija hvaležna. Tokrat sem v Assisi že prišla hvaležna. Ko sem po zadnjem res strmem vzponu končno vstopila skozi mestna vrata in nekaj korakov naprej že stala pred baziliko svetega Franciška, ki sem jo že dve uri gledala od daleč, je moje telo prepojila ena sama hvaležnost. Srce je kar samo pelo sončno pesem. »In dar od Boga je, da sem sedaj tukaj. Saj sama ne bi zmogla. Zato: hvaljen, moj Gospod!« sem zapisala tam na trgu pod baziliko, kjer sva si vzeli nekaj trenutkov za počitek. Res, ta pot je bila dar z vsem dobrim in vsem težkim, dar je bil prihod na cilj, dar je Ana Vanessa, ki je hodila z mano, dar je, da poznam Franciška in da mi je že tako blizu, da se lahko samo naslonim na steno njegove bazilike in že vem, da sem doma. Romanje me je naučilo peti hvalnico stvarstvu. In sedaj se je učim peti še doma ...

Natašine sledi

Sestra karmeličanka, Mirna Peč

V prejšnji številki revije Med nami ste lahko prebrali zapis o odhodu Nataše Ahčin v večnost. Tokrat objavljamo pričevanje Natašine sestre in sestre karmeličanke, ki ji je Natašin pesniški utrinek spremenil življenjsko pot.

OB DOTIKU

Ob dotiku
Tvojih rok
sem postala
molčeča amfora
in zdaj
je praznina
polna Besede,
učlovečene,
svete.

Ob dotiku
Tvojih rok
se je menjalo vse,
črno in belo,
trdo in mehko,
tako slastno
sem hotela
spet živeti.

Nataša Ahčin

Moja sestra Nataša in sestra karmeličanka sta bili duhovni prijateljici. Nikoli se nista videli, povezovale so ju Natašine pesmi in pisma. V enem od pisem je sestra Nataša napisala: »Ko Gospod stegne svojo roko, potem srce do jame, zakaj je tako, in lahko spet ljubim in živim. Sprejeta bolečina nas naredi tako podobne Njemu!«

Prišel je čas, ko je Natašina molitev zaradi bolezní umolknila, a ni prenehala. Prosila me je: »Janja, še križka mi daj!« Vsak večer sem jo pokrižala z blagoslovljeno vodo. Ko ji je bilo najhuje, je tiho zrla v podobo sv. Terezije Deteta Jezusa, na kateri je bil napis: »Silna je moč molitve.« Mnogi so molili zanjo in za našo družino. Milost je, ko veš, da nekdo v daljavi moli zate.

Po odhodu Nataše pred Božje obličje sva se šli z mamo zahvalit sestram karmeličankam v Mirno Peč za zvestobo v molitvi. V karmelu sva slišali ganljivo pričevanje sestre karmeličanke, kako jo je Bog poklical v karmel, ki ga želiva podeliti z vami.

Pesem je kakor ptica, ki prileti v srce in milost stori, da oči srca spregledajo. Milost stori, »da mali Bog najde v tvoji duši velik prostor zase ... da pride in nasloni glavico,« je zapisala v pismu Nataši sestra karmeličanka. Milost stori, da se Ženin in nevesta iščeta, najdeta in za vedno ostaneta v objemu ljubezni. Milost stori, da nevesta odloži bisago svojih želja in načrtov ter vstopi v kraljestvo darov Ženina.

Janja Ahčin

Najtežje je ubesediti stvari, s katerimi si pregneten, ker so tako zelo del tebe ... Ko sem nekoč v knjigarni s police na slepo potegnila drobno rdečo knjižico, sem odkrila prav to: prostrana svetovja, gore in globeli bogatega notranjega izkustva, oblečena pa v čisto preproste, hranljive besede. Še nikoli se nisem nikjer dotikala tako izklesano in hkrati nežno ubesedene globine in lepote odnosa z Bogom. Nobena beseda ni bila niti za las prevelika ne premajhna. Ta knjižica pesmi Nataše Ahčin je postala moja redna spremljevalka, vedno sem jo imela s seboj v nahrbtniku poleg žepne izdaje Svetega pisma. Z menoj je bila tudi tisti petek, ko sem v vrsti mnogih študentov čakala na avtoštop. Po dolgem času je ustavil majhen bel avto, ki je velikodušno sprejel vse, ki smo šli v isto smer. V avtu sem bila stisnjena med samimi fanti.

Malo bolj domače sem se začela počutiti, ko je voznik zvišal glasnost radia, ki je iz Rima neposredno prenašal pogreb Janeza Pavla II. V mislih sem se preselila tja in se priporočala svetniku. Imela sem vtis, da je molil tudi tisti molčeči voznik, ki je potem, ko nas je odložil, zavil proti kraju, kjer stoji samostan manjših bratov. In obdajal me je občutek, da so pred menoj izredni dnevi.

Teh dni sem se veselila. S fantom sva se namreč odpravljala na duhovne vaje, ki so bile namenjene prav parom, ki se pripravljajo na zakon. Tudi spoznala sva se na duhovnih vajah. Jaz sem jih imela nekaj čez dvajset, on več kot trideset. Na prvem zmenku sem mu povedala, da nisem čisto prepričana, ali je zakon moja pot, čeprav sem si že od malega želela imeti veliko otrok. Razumel je. Od prvega trenutka pa sem bila povsem gotova, da če je zakon moja pot, je on edini, ki bi si ga želela za moža. Najbolj od vsega sem si želela, da bi si tudi Bog želel, da se poročim z njim. Podobno si je želel tudi on. Bila sem presrečna, kajti v tem, da se nama je končno uspelo prijaviti na te duhovne vaje, sem videla znamenje Božje potrditve za naju.

Za seboj sem imela leta, ko sem prepričano odklanjala vero in storila vse, da bi v sebi zbrisala sled o Bogu in Cerkvi. Takšno življenje me je pripeljalo do roba smrti, od koder sem se ob hudih notranjih bojih in ob pomoči sester družine Kristusa Odrešenika spet začela vračati in odkrivati nov obraz Boga, Cerkve in same sebe. Preko tega fanta se je Bog zdaj dotikal tistih globin, ki morajo biti odprte, da se človek lahko počuti do kraja ljubljene-ga. Ob vsem tem pa me je hranil z Natašinih pesmimi, ki so polnile mojo praznino in me na skrivnem gnetle in oblikovale v nevesto, ki je zopet postala čista in vredna ljubezni.

Ob množici tistih mladih zaljubljenecv na duhovnih vajah in vprašujočih pogledih človeka, ob katerem sem čutila, da bi zanj storila vse, da bi bil srečen, je v meni vladal nemir. Umirila sem se le v kapeli s tisto rdečo zbirko pesmi blizu duše. »Ob dotiku Tvojih rok sem postala molčeča amfora ...« Tedaj se je zgodilo tisto, česar verjetno ne bom znala nikoli prav ubesediti. Name in vame so padali Božji poljubi, močil me je dež nebeških rož. In vedela sem, kako je, če te Bog zasnuje. Le en odgovor je bil možen: DA!

DA! Skozi solze. Sreče, jasnine ... in bolečine, ki trga. O Bog, tudi te bolečine se ne da ubesediti. Ko bi rad tolažil, objel, z vedro besedo ali tihim dotikom posušil solze, ko bi rad rekel: »Ne, saj ni tako.« Pa veš, da ne smeš, ker ti dotiki ne obstajajo več ... in ti ostane le molitev.

Postala sem molčeča amfora ... in srečna karmeličanka ... blizu Matere bolečin in Matere veselja, ki veruje, zaupa, ljubi in moli. Kot je to delal tudi sv. Janez Pavel II., kot so to delali Nataša, tisti skrivnostni voznik ter toliko drugih, ki so mi s svojo molitvijo in žrtvijo odprli pot v srce, kjer hočem biti skupaj s svojimi sosestrami in z ljubljeno materjo Cerkvijo vsa Kristusova, da bi bili vsi Njegovi. Ker smo vsi ustvarjeni za srečo V BOGU.

Iz Frančiškovich logov

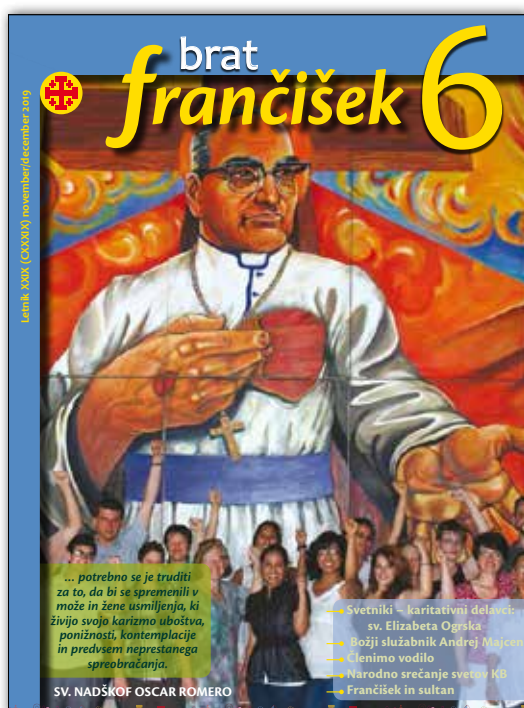
V tokratni številki revije Brat Frančišek se bomo srečali s svetniki, ki so označeni kot karitativni delavci. Zavetnica OFS je sv. Elizabeta Ogrska, ki je znana tudi po svoji karitativni razsežnosti. O njej je razmišljala Doroteja Emeršič, OFS. Poleg sv. Vincencija Pavelskega je sozaveznik Karitas tudi novejši svetnik sv. nadškof Oscar Romero, ki je umrl mučeniške smrti. Več o njem in o božjem služabniku Andreju Majcnu najdete v rubriki Naša evangelizacija. Nova rubrika v reviji je Členimo Vodilo, kjer je na kratko razložen določen člen Vodila. Za razlage skrbi Mojca Špende, OFS. Tokrat je predstavljen peti člen. Rubrika OFS nam prinaša utrinke z narodnega srečanja svetov krajevnih bratstev OFS, ki je potekalo pri Sv. Petru v Ljubljani. Ne spreglejte pogovora z bratsko animatorko Gordano Gašperlin, OFS, iz Maribora. Med tokratnimi znanimi člani Frančiškovega svetnega reda pa je predstavljena sv. mati Marjeta, mati sv. Janeza Boska. V nadaljevanju lahko najdete še nekaj zanimivih prispevkov, med njimi gotovo zapis v rubriki Pravičnost in mir, ki govori o srečanju med Frančiškom in sultanom. Svetodeželska rubrika zopet prinaša kar nekaj povabil na različna romanja v

Sveto deželo in po Evropi. V Razvedrilu pa najdete navdih za vezenje in se tako izurite še v kakšni novi spretnosti. Seveda vas čaka tudi nagradna izpolnjevanke.

»Kako nekaj čudovitega je človek, ki se želi nenehno učiti in je radoveden.« Tako se začne uvodnik tretje številke letošnjega Frančiškovega prijatelja, katerega rdeča nit se pleče okrog šole in izobraževanja (številka je izšla na začetku šolskega leta). Tako v njem izvemo, da so tudi Jezusa klicali učitelj in njegove prijatelje učenci. Prav tako so na kratko predstavljeni zgodovina šolstva, razlogi za obiskovanje šole, delavnice (šola) molitve in življenja. Ne manjka niti zgledov vseživljenjskega šolanja: pri FRAMI, OFS – s. Dorica je preromala Jakobovo pot, pri kapucinih – predstavljena sta br. Klemen Verdev in br. Yvon iz Francije, odraslih – intervju s katehistinjo, ženo in mamo Romano Bezjak ... Veliko zanimivega branja tudi zdaj, ko smo že precej globoko zajadrali v letošnje šolsko leto.

Vabimo tudi k branju 4. številke, ki je še v nastajanju, govorila pa bo o umetnosti. V njej bo tudi pogovor z bratom Luko Modicem. Gotovo bo zanimivo!

NOČ ZA OČETE IN SINOVE

Sinovi pri svojem odraščanju potrebujejo očete. Ena izmed dobrih izkušenj je, da s svojim očetom preživijo noč v naravi. Program ni posebej izdelan, saj si ga oblikujejo sami. Nekaj okvirnih izhodišč:

- očetje in otroci prespijo v šotoru, ki ga prinesejo s seboj in postavijo skupaj;
- s skupnimi močmi na primernem prostoru pripravijo taborni ogenj iz drv, ki jih naberejo v bližnjem gozdu, ter poiščejo palice za peko nad njim; s seboj prinesejo hrenovke, penice ipd., kar bodo pekli;
- na voljo so sanitarije in priročna kuhinja z jedilnico, kjer je pripravljen zajtrk: mleko, čaj, kruh in namazi;
- zaključek v soboto v jutranjih urah;
- prostovoljni dar za zajtrk in uporabo sanitarij po lastnih močeh.

PRIJAVE in INFORMACIJE: p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720, e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si; trojica.tabori@gmail.com

VABILO NA PRIČEVANJE GORANA ČURKOVIČA

V soboto, 11. januarja 2020, vabljeni v cerkev Svete Trojice v Halozah (Gorca 6, 2286 Podlehnik) na pričevanje Gorana Čurkoviča, ki bo z nami podelil svojo zgodbo o ozdravitvi od odvisnosti od trdih drog. Priporočamo, da se toplo oblečete, saj cerkev ni ogrevana.

Več informacij na FB Damjan Tikvič in Tabori Sv. Trojica v Halozah.

ŠOLA ZA ANIMATORJE ABC1

od 10. do 12. januarja 2020

Te zanima delo z otroki na oratorijih in drugih dogodkih za otroke in mladino v okviru Cerkve? Se želiš naučiti kakšne nove igre, bansa, metode? Potem je šola za animatorje ravno to, kar iščeš.

PRIJAVE IN INFORMACIJE:

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720, e-naslov: trojica.tabori@gmail.com

Predvideni dar: 30 €

DUHOVNE VAJE

„Pod tvoje varstvo pribežimo“

od 14. do 16. februarja 2020 v Olimju

Voditelj p. Ernest Benko

Lepo vabljeni častilci Marije in člani Vojske Brezmadežne

Prijave sprejema p. Ernest Benko na telefon: 031 242 675

DUHOVNE VAJE ZA MINISTRANTE

od 21. do 23. februarja 2020 in od 28. februarja do 1. marca 2020

Ob razgibanem programu (petju, igrach ...) nas bo spodbujala zgodba o svetniku.

PRIJAVE IN INFORMACIJE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604, e-naslov: trojica.tabori@gmail.com

VODITELJ:

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720

FB: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Predvideni dar: 30 €.

FRANČIŠKOVA MLADINA (FRAMA)

duhovne vaje od 6. do 8. marca 2020

Namenjene so mladim (med 15. in 35. letom), ki jim je blizu duhovnost sv. Frančiška.

Ne bo manjkalo smeha in težkih debat.

<http://www.fo-frama.org/>

POLETNI TABORI za otroke in mladino v Halozah

To je čas novih pustolovščin in izzivov, ko bomo kakšno ušpičili; se igrali, peli, molili, skleпали nova prijateljstva, obhajali sveto mašo, ustvarjali, se veselili in počeli še veliko zanimivih stvari.

	OKVIRNA STAROSTNA SKUPINA	KDAJ?
PUSTOLOVSKI TABOR	Od 7. do 9. razreda OŠ in srednješolci	24. –27. junij 2020
TABOR 1. triade	Od 1. do 3. razreda OŠ	29. junij–2. julij 2020
TABOR 2. triade	Od 4. do 6. razreda OŠ	4. –7. julij 2020

Predvideni dar za tabor je 35€. Če kdo ne zmore, naj daruje po svojih zmožnostih.

Več informacij in slik najdete na Facebook strani: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Kraj dogajanja:

Minoritski samostan Sv. Trojica v Halozah
Gorca 6, 2286 Podlehnik

INFORMACIJE in PRIJAVE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604,
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: trojica.tabori@gmail.com
FB-stran: Tabori Sv. Trojica v Halozah

SVETOVNO SREČANJE MLADIH – ASSISI 2020

od 8. do 15. avgusta 2020

ROMANJE DRUŽIN V ASSISI

od 19. do 24. julija 2020

Obiskali bomo in se zadrževali (nekoliko zaustavili) v krajih, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Šli bomo po njegovih stopinjah in odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začititi čudovitost pristno človeškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškim zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tem tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelj: p. Damjan Tikvič

Prijave in informacije:

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-naslov: danilo.holc@rkc.si

Predviden dar:

- odrasli – **180 €**
- otroci od 9 do 15 let – **130 €**
- otroci od 3 do 9 let – **100 €**
- otroci do 3. leta – **brezplačno**

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

ZAHVALA

Hvala ti, Oče, Stvarnik nebes in zemlje,
za vse milosti, ki si nam jih podaril v letu, ki se izteka.
Hvala za vsa srečanja z ljudmi, za medsebojno prijateljstvo in bližino.
Hvala za vse svete maše, za vsa obhajila,
ko si nas nahranil s Telesom in Krvjo svojega ljubljenega Sina.
Hvala, Oče, za tvoje veliko usmiljenje,
da si nas ohranjal pri življenju,
čeprav smo te mnogokrat žalili in pozabljali na zahvalo in češčenje
Tebe, ki si izvir vsega dobrega.

Hvala, Oče, tudi za križe in preizkušnje,
ki jih ne moremo razumeti,
a so v načrtu tvoje ljubezni in našega odrešenja.
Nebeški Oče, po svojem Sinu Jezusu Kristusu
nam pošlji svojega Svetega Duha
tudi v letu, ki prihaja.

Po priprošnji Matere Marije in vseh svetih
nam daj globoko zaupanje,
da tvoja očetovska ljubezen ostaja z nami vse dni
v Jezusu, našem Odrešeniku.

Amen.

*»Po pristrčnem usmiljenju našega Boga« (Lk 1,78) smo obdarjeni z milostjo.
Dopustimo, da nas v notranjem gradu duše prevzame Božja nežnost v Detetu Jezusu.
Naj nas spremljata milina Marijinega pogleda in vera sv. Jožefa.
Naj nam angeli oznanijo Božji mir v vsakdanjosti.*

Blagoslovljeno in milosti polno leto 2020!

Uredniški odbor

*Tisti, ki vanj zaupajo,
bodo spoznali resnico,
tisti, ki so zvesti v ljubezni,
bodo prebivali pri njem,
kajti njegovi izvoljenci
so deležni milosti in usmiljenja.*

Mdr 3,9

